

Ω

ΤΩΝ ΘΕΛΟΝΤΩΝ ΣΩΘΗΝΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 38 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ ἔναρξις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐγένετο τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, 19ην Ἰουνίου 2016, εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν Κρήτης, ἐν Κολυμπαρίῳ Χανίων, μέ τὸ Πανορθόδοξον Συλλεΐτουργον ὄλων τῶν Προκαθημένων τῶν συμμετεχουσῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν ἱερόν Μητροπολιτικόν ναόν Ἁγίου Μηνᾶ Ἡρακλείου καὶ μέ τὴν λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Πνεύματος τὴν 20ην Ἰουνίου εἰς τὴν Ἱεράν Πατριαρχικὴν καὶ Σταυροπηγιακὴν Μονὴν Γωνιάς.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ψμνοῦμε καὶ δοξολογοῦμε τὸν Θεὸ τῶν «οἰκτιρμῶν καὶ πάσης παρακλήσεως», διότι μᾶς ἀξίωσε νὰ συνέλθουμε τὴν ἑβδομάδα τῆς Πεντηκοστῆς (18-26 Ἰουνίου 2016) στὴν Κρήτη, ὅπου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ μαθητὴς του Τίτος κήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιο στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Εὐχαριστοῦμε τὸν ἐν Τριάδι Θεό, διότι εὐδόκησε νὰ περατώσουμε μέ ὁμοψυχία τίς ἐργασίες τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνό-

δου τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποία συγκάλεσε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, μέ τὴν ὁμόφρονη γνώμη τῶν Προκαθημένων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Ἀκολουθώντας πιστὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων μελετήσαμε καὶ πάλιν τὸ Εὐαγγέλιο τῆς ἐλευθερίας «ἢ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε» (Γαλ. 5:1). Θεμέλιο τῶν θεολογικῶν μας ἀναζητή-

σεων υπήρξε ή βεβαιότητα ότι ή Έκκλησία δέν ζει για τόν έαυτό της. Μεταδίδει τή μαρτυρία του Εύαγγελίου τής χάριτος και τής αλήθειας και προσφέρει σέ όλη τήν οικουμένη τά δώρα του Θεού: τήν αγάπη, τήν ειρήνη, τήν δικαιοσύνη, τήν καταλλαγή, τήν δύναμη του Σταυρου και τής Αναστάσεως και τήν προσδοκία τής αιωνιότητος.

1) Βασική προτεραιότητα τής Αγίας και Μεγάλης Συνόδου υπήρξε ή διακήρυξη τής ενότητος τής Όρθόδοξου Έκκλησίας. Στηριγμένη στή θεία Εύχαριστία και τήν Αποστολική Διαδοχή των Έπισκόπων, ή ύφισταμένη ενότητα είναι ανάγκη νά ενισχύεται και νά φέρνει νέους καρπούς. Η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Έκκλησία είναι Θεανθρώπινη κοινωνία, πρόγευση και βίωση των Έσχάτων εντός τής Θείας Εύχαριστίας. Ός μία διαρκής Πεντηκοστή είναι άσίγαστη προφητική φωνή, παρουσία και μαρτυρία τής Βασιλείας του Θεού τής αγάπης. Πιστή στην όμόφωνη Αποστολική Παράδοση και μυστηριακή έμπειρία ή Όρθόδοξος Έκκλησία αποτελεί τήν αϋθεντική συνέχεια τής Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας, όπως όμολογείται στο Σύμβολο τής Πίστεως και επιβεβαιώνεται από τή διδασκαλία των Πατέρων τής Έκκλησίας. Η Έκκλησία μας βιώνει τό μυστήριο τής θείας Οικονομίας στή μυστηριακή της ζωή μέ επίκεντρο τή θεία Εύχαριστία.

Η Όρθόδοξος Έκκλησία εκφράζει τήν ενότητα και καθολικότητά της έν Συνόδω. Η συνοδικότητα διαπνέει τήν όργάνωση, τόν τρόπο που λαμβάνονται οι αποφάσεις και καθορίζεται ή πορεία της. Οι Όρθόδοξες Αυτόκέφαλες Έκκλησίες δέν αποτελούν συνομοσπονδία Έκκλησιών αλλά τήν Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Έκκλησία. Κάθε τοπική Έκκλησία, προσφέρουσα τήν θεία Εύχαριστία, είναι ή έν τόπω παρουσία

και φανέρωση τής Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας. Ός προς τήν Όρθόδοξο Διασπορά στις διάφορες χώρες τής ύφηλιου, άπεφασίσθη νά συνεχισθεϊ ή λειτουργία Έπισκοπικών Συνελεύσεων μέχρι τήν έφαρμογή τής κανονικής ακριβείας. Αυτές άπαρτίζονται από τους κανονικούς έπισκόπους, που όρίζονται από τήν κάθε Αυτόκέφαλο Έκκλησία, οι όποιοι έξακολουθούν νά υπάγονται σ' αυτήν. Η συνεπής λειτουργία των Έπισκοπικών Συνελεύσεων έγγυάται τόν σεβασμό τής Όρθόδοξου αρχής τής συνοδικότητος.

Κατά τις έργασίες τής Αγίας και Μεγάλης Συνόδου έτονίσθη ή σημασία των Συνάξεων των Προκαθημένων που έχουν πραγματοποιηθεϊ και διατυπώθηκε ή πρόταση ή Αγία και Μεγάλη Σύνοδος νά καταστει έπαναλαμβανόμενος Θεσμός.

2) Μετέχοντες στή Θεία Εύχαριστία και δεόμενοι υπέρ τής οικουμένης όφείλουμε νά συνεχίσουμε τή λειτουργία μετά τή Θεία Λειτουργία και νά δίδουμε τή μαρτυρία τής πίστεως προς τους έγγύς και τους μακράν, συμφώνως προς τή σαφή έντολή του Κυρίου πρό τής Αναλήψεώς Του: «και έσεσθέ μοι μάρτυρες έν τε Ίερουσαλήμ και έν πάση τή Ιουδαία και Σαμαρεία και έως έσχάτου τής γής» (Πράξ. 1:8). Ό έπανευαγγελισμός του λαού του Θεού στις σύγχρονες έκκοσμημένες κοινωνίες και ό ευαγγελισμός εκείνων που ακόμη δέν έχουν γνωρίσει τόν Χριστό αποτελούν αδιάλειπτο χρέος τής Έκκλησίας.

3) Η Έκκλησία μας ανταποκρινομένη στο χρέος νά μαρτυρεί τήν αλήθεια και τήν αποστολική της πίστη, άποδίδει μεγάλη σημασία στον διάλογο κυρίως μέ τους έτεροδόξους Χριστιανούς. Μέ τόν τρόπο αυτό και ό λοιπός χριστιανικός κόσμος γνωρίζει ακριβέστερα τή γνησιότητα τής Όρθόδοξου Παραδόσεως, τήν αξία τής πατερικής διδασκα-

λιάς, τή λειτουργική έμπειρία καί τήν πίστη τών Όρθοδόξων. Οί διάλογοι πού διεξάγει ή Όρθόδοξος Έκκλησία δέν σημαίνουν ποτέ συμβιβασμό σέ ζητήματα πίστεως.

4) Οί έκρήξεις φονταμενταλισμού πού παρατηρούνται στους κόλπους διαφόρων θρησκειών άποτελούν έκφραση νοσηρής θρησκευτικότητας. Ό νηφάλιος διαθρησκευτικός διάλογος συμβάλλει σημαντικά στην προώθηση τής άμοιβαίας έμπιστοσύνης, τής ειρήνης καί τής καταλλαγής. Τό λάδι τοϋ θρησκευτικού βιώματος πρέπει νά χρησιμοποιείται για νά έπουλώνει πληγές καί όχι για νά άναζωπυρώνει τή φωτιά τών πολεμικών συρράξεων. Η Όρθόδοξος Έκκλησία καταδικάζει άπεριφράστως τήν επέκταση τής πολεμικής βίας, τούς διωγμούς, τήν εκδίωξη καί δολοφονία μελών θρησκευτικών κοινοτήτων, τόν έξαναγκασμό για τήν άλλαγή τής θρησκευτικής πίστεως, τήν έμπορία προσφύγων, τς άπαγωγές, τά βασανιστήρια, τς ειδεχθείς έκτελέσεις. Καταγγέλλει τήν καταστροφή ναών, θρησκευτικών συμβόλων καί μνημείων πολιτισμού. Όλως ιδιαίτερος εκφράζει τήν άγωνία της για τήν κατάσταση τών Χριστιανών καί όλων τών διωκομένων

μειονοτήτων στή Μέση Άνατολή καί άλλαχού. Άπευθύνει έκκληση προς τήν παγκόσμια κοινότητα για τήν προστασία τών γηγενών Όρθοδόξων καί τών άλλων Χριστιανών, καθώς καί όλων τών πληθυσμών τής περιοχής, πού έχουν άπαραβάτο δικαίωμα νά παραμείνουν στήν πατρίδα τους ως ισότιμοι πολίτες. Η Σύνοδος μας καλεϊ όλους τούς έμπλεκομένους νά καταβάλουν χωρίς καθυστέρηση συστηματικές προσπάθειες για τήν κατάπαυση τών πολεμικών συρράξεων στή Μέση Άνατολή καί όπου έξακολουθοϋν οι πολεμικές συγκρούσεις, καί τόν έπαναπατρισμό τών εκδιωχθέντων.

Όλως ιδιαίτερος απευθύνουμε έκκληση στους ισχυρούς τής γής για τήν επικράτηση τής ειρήνης καί τής δικαιοσύνης στις χώρες προελεύσεως τών προσφύγων. Προτρέπουμε τς πολιτικές άρχές, τούς πολίτες καί τούς Όρθοδόξους Χριστιανούς στις χώρες πού καταφεύγουν οι έξουθενωμένοι πρόσφυγες, νά συνεχίσουν νά προσφέρουν από τό περίσσευμα καί από τό ύστέρημα τών δυνατοτήτων τους.

5) Η σύγχρονη εκκοσμίκευση επιδιώκει τήν άυτονόμηση τοϋ άνθρώπου από τόν

Χριστό καί τήν πνευματική ἐπιρροή τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία ταυτίζει αὐθαιρέτως μέ τόν συντηρητισμό. Ὁ Δυτικός ὁμως πολιτισμός φέρει ἀνεξίτηλη τή σφραγίδα τῆς διαχρονικῆς συμβολῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐπιπλέον, ἡ Ἐκκλησία ἀναδεικνύει τή σωτηριώδη σημασία τοῦ Θεανθρώπου καί τοῦ Σώματός Του, ὡς τόπο καί τρόπο τῆς ζωῆς ἐν ἐλευθερίᾳ.

6) Στή σύγχρονη προσέγγιση τοῦ γάμου, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ τήν ἀκατάλυτη ἀγαπητική σχέση ἀνδρός καί γυναικός «μυστήριον μέγα ... εἰς Χριστόν καί εἰς τήν ἐκκλησίαν». Ὁμοίως ἀποκαλεῖ «ἐκκλησίαν μικράν» τήν οἰκογένεια, ἡ ὁποία προκύπτει ἀπό τόν γάμο καί ἀποτελεῖ τή μόνη ἐγγύηση γιά τήν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν.

Ἡ Ἐκκλησία διαρκῶς τονίζει τήν ἀξία τῆς ἐγκρατείας. Ἡ χριστιανική ἀσκησιολογία διαφέρει ριζικά ἀπό οἰονδήποτε δυαρχικό ἀσκητισμό, ὁ ὁποῖος ἀποκόπτει τόν ἄνθρωπο ἀπό τή ζωή καί τόν συνάνθρωπο. Ἀντιθέτως, τόν συνδέει μέ τή μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐγκράτεια δέν ἀφορᾷ μόνο στόν μοναχικό βίο. Τό ἀσκητικό ἦθος εἶναι χαρακτηριστικό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς σέ ὅλες τίς ἐκφάνσεις της.

**

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος ἐκτός τῶν συγκεκριμένων θεμάτων γιά τά ὁποῖα ἀποφάσισε, ἐπισημαίνει ἐπιγραμματικά καί τά ἑξῆς ὀντολογικά καί καιρία σύγχρονα ζητήματα:

7) Ὡς πρὸς τό θέμα τῶν σχέσεων τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποφεύγει τήν κηδεμονία τῆς ἐπιστημονικῆς ἀναζητήσεως καί δέν λαμβάνει θέση πάνω σέ κάθε ἐπιστημονικό ἐρώτημα. Εὐχαριστεῖ τόν Θεό πού δωρίζει στούς ἐπιστήμονες τό χάρισμα νά ἀποκαλύπτουν ἄγνωστες πτυχές τῆς θείας Δημιουργίας. Ἡ σύγχρονη ἀνάπτυξη

τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καί τῆς τεχνολογίας ἐπιφέρει ριζικές ἀλλαγές στή ζωή μας. Προσφέρει σημαντικές εὐεργεσίες ὅπως εἶναι ἡ διευκόλυνση τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἡ ἀντιμετώπιση σοβαρῶν ἀσθενειῶν, ἡ εὐχερἔστερη ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἔρευνα τοῦ διαστήματος κ.λπ. Παρ' ὅλα αὐτά, ἔχει καί ποικίλες ἀρνητικές ἐπιπτώσεις, ὅπως εἶναι ἡ χειραγώγηση τῆς ἐλευθερίας, ἡ σταδιακή ἀπώλεια πολυτίμων παραδόσεων, ἡ καταστροφή τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἡ ἀμφισβήτηση τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν. Ἡ ἐπιστημονική γνώση, ὅσο κι ἂν ἐξελίσσεται μέ ταχύτατους ρυθμούς, δέν κινητοποιεῖ τήν βούληση τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε δίνει ἀπάντηση στά σοβαρά ἠθικά καί ὑπαρξιακά προβλήματα, στήν ἀναζήτηση γιά τό νόημα τῆς ζωῆς καί τοῦ κόσμου. Αὐτά ἀπαιτοῦν πνευματική προσέγγιση, τήν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιχειρεῖ μέ τήν Βιοηθική πού βασιζέται στήν χριστιανική ἠθική καί στήν πατερική διδασκαλία. Ταυτόχρονα μέ τόν σεβασμό τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπισημαίνει τούς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι ὑποκρύπτονται σέ ὀρισμένα ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα καί τονίζει τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου καί τόν θεῖο του προορισμό.

8) Ἡ σημερινή οἰκολογική κρίση εἶναι προφανές ὅτι ὀφείλεται σέ πνευματικά καί ἠθικά αἷτια. Οἱ ρίζες της συνδέονται μέ τήν πλεονεξία, τήν ἀπληστία καί τόν ἐγωισμό, πού ὀδηγοῦν στήν ἀλόγιστη χρήση τῶν φυσικῶν πόρων, τήν ἐπιβάρυνση τῆς ἀτμόσφαιρας μέ ζημιογόνους ρύπους καί τήν κλιματική ἀλλαγή. Ἡ χριστιανική ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος ἀπαιτεῖ μετάνοια γιά τίς καταχρήσεις, ἐγκράτεια καί ἀσκητικό ἦθος, πού ἀποτελοῦν ἀντίδοτο στήν ὑπερκατανάλωση, συγχρόνως δέ, καλλιέργεια στόν ἄνθρωπο τῆς συνειδήσεως ὅτι εἶναι «οἰκονό-

μος», καί ὄχι κάτοχος τῆς δημιουργίας. Δέν παύει νά τονίζει ὅτι καί οἱ μελλοντικές γενεές ἔχουν δικαίωμα πάνω στά φυσικά ἀγαθά, πού μᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Δημιουργός. Γιά αὐτό τό λόγο καί ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συμμετέχει ἐνεργῶς στίς διάφορες διεθνεῖς οικολογικές προσπάθειες. Ὁρίσε δέ τήν 1η Σεπτεμβρίου ὡς ἡμέρα προσευχῆς γιά τήν προστασία τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

9) Ἀπέναντι στήν ἰσοπεδωτική καί ἀπρόσωπη ὁμογενοποίηση, ἡ ὁποία προωθείται μέ ποικίλους τρόπους, ἡ Ὁρθοδοξία διακηρύττει τόν σεβασμό στήν ἰδιοπροσωπία ἀνθρώπων καί λαῶν. Ἀντιτίθεται στήν αὐτονόμηση τῆς οἰκονομίας ἀπό τίς βασικές ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου καί στήν μετατροπή της σέ αὐτοσκοπό. Ἡ πρόοδος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δέν συνδέεται μόνο μέ τήν ἀνάπτυξη τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου ἢ μέ τήν πρόοδο τῆς οἰκονομίας εἰς βάρος τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν.

10) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν ἀναμειγνύεται στήν πολιτική. Ὁ λόγος της παραμένει διακριτός ἀλλά καί προφητικός, ὡς ὀφειλετική παρέμβαση ὑπέρ τοῦ ἀνθρώπου. Τά ἀνθρώπινα δικαιώματα βρίσκονται σήμερα στό κέντρο τῆς πολιτικῆς ὡς ἀπάντηση στίς σύγχρονες κοινωνικές καί πολιτικές κρίσεις καί ἀνατροπές, ἀποβλέποντας στήν προστασία τοῦ πολίτη ἀπό τήν αὐθαιρεσία τοῦ κράτους. Ἡ Ἐκκλησία μας προσθέτει ἐπίσης τίς ὑποχρεώσεις καί εὐθύνες τῶν πολιτῶν καί τήν ἀνάγκη συνεχοῦς αὐτοκριτικῆς πολιτικῶν καί πολιτῶν πρὸς οὐσιαστική βελτίωση τῆς κοινωνίας. Καί κυρίως τονίζει, ὅτι τό ὀρθόδοξο δέον περί ἀνθρώπου ὑπερβαίνει τόν ὀρίζοντα τῶν καθιερωμένων ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ὅτι «μείζων πάντων» εἶναι ἡ ἀγάπη, ὅπως τήν ἀποκάλυψε ὁ Χριστός καί τήν βίωσαν ὅσοι πιστά Τόν ἀκολούθησαν. Ἐπιμένει ἀκόμη ὅτι θεμελιώδες δικαίωμα εἶναι καί ἡ προστασία τῆς θρη-

σκευτικῆς ἐλευθερίας, δηλαδή τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί ὄλων τῶν ἀτομικῶν καί συλλογικῶν ἐκφράσεων αὐτῆς, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ δικαιώματος κάθε πιστοῦ καί κάθε θρησκευτικῆς κοινότητος νά τελοῦν ἐλεύθερα ἀπό κάθε κρατική παρέμβαση τά θρησκευτικά τους καθήκοντα, ὡς καί τό δικαίωμα τῆς δημόσιας διδασκαλίας τῆς θρησκείας.

11) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπευθύνεται στούς νέους, οἱ ὅποιοι ἀναζητοῦν πληρότητα ζωῆς γεμάτη ἐλευθερία, δικαιοσύνη, δημιουργία ἀλλά καί ἀγάπη. Τούς καλεῖ νά συνδεθοῦν συνειδητά μέ τήν Ἐκκλησία Ἐκείνου πού εἶναι ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή. Νά προσέλθουν προσφέροντας στό ἐκκλησιαστικό σῶμα τή ζωτικότητα, τίς ἀνησυχίες, τούς προβληματισμούς καί τίς προσδοκίες τους. Οἱ νέοι δέν ἀποτελοῦν ἀπλῶς τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά τό δυναμικό καί δημιουργικό παρόν ἐπί τοπικοῦ καί οἰκουμενικοῦ ἐπιπέδου.

12) Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος ἀνοιξε τόν ὀρίζοντά μας στή σύγχρονη πολύμορφη οἰκουμένη. Τόνισε τήν εὐθύνη μας μέσα στόν χώρο καί τόν χρόνο, πάντοτε μέ προοπτική τήν αἰωνιότητα. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, διατηρώντας ἀλώβητο τόν Μυστηριακό καί Σωτηριολογικό της χαρακτήρα, εἶναι εὐαίσθητη στόν πόνο, στίς ἀγωνίες καί στήν κραυγή γιά δικαιοσύνη καί εἰρήνη τῶν λαῶν. Εὐαγγελίζεται «*ἡμέραν ἐξ ἡμέρας τό σωτήριον αὐτοῦ· ἀναγγέλουσα ἐν τοῖς ἔθνεσι τήν δόξαν αὐτοῦ, ἐν πᾶσι τοῖς λαοῖς τὰ θαυμάσια αὐτοῦ*» (Ψαλμ. 95).

Ἄς δεηθοῦμε «*ὁ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ὑμᾶς εἰς τήν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὀλίγον παθόντας, αὐτὸς καταρτίσει ὑμᾶς, στηριξέει, σθενώσει, θεμελιώσει· αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν*» (Α΄ Πέτρ. 5:10,11). 🍷

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ:

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Νικόλαος Κων. Αμανατίδης,
Πτυχιούχος Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

Ἦδη ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰώ-
να τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο
καλοῦσε ὅλες τίς κατά τόπους Ὁρθόδοξες
Ἐκκλησίες σέ μιά Μεγάλη Σύνοδο. Αὐτή ἡ
ἐργασία συνεχίστηκε ἐντατικά καθ' ὅλη τή
διάρκεια τοῦ περασμένου αἰώνα μέχρι καί
τό 2014, ὅπου πλέον ἀποφασίσθηκε νά συγ-
κληθεῖ αὐτή ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τήν ἐβδομάδα
τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ 2016. Ὅπως καί ἔγινε
ἀπό τίς 19 ἕως τίς 26 Ἰουνίου 2016 στό Κο-
λυμπάρι τῆς Κρήτης μέ τή συμμετοχή ἀντι-
προσωπιῶν ἀπό τίς περισ-
σότερες τοπικές Ὁρθόδο-
ξες Ἐκκλησίες. Ἡ σύνοδος
αὐτή μᾶς ἔδωσε ὀρισμένα
κείμενα, ὅμως τό σημαντι-
κότερο εἶναι ὅτι δόθηκε
ἀφορμή γιά προβληματι-
σμό καί γόνιμο διάλογο.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει
χαρακτηριστεῖ πολύ ὁμορ-
φα ὡς «Κιβωτός», «Ὀλ-
κάς», ἕνα καράβι, καθὼς
«Μέ τόν ἴδιο τρόπο πού ἡ
κιβωτός μέσα ἀπό τά ὀρ-
μητικά νερά διέσωζε ὄσους
βρίσκονταν μέσα, ἔτσι καί
ἡ Ἐκκλησία σώζει ὅλους
ὄσους βρίσκονται σέ κίνδυ-
νο. Ἡ Κιβωτός ἀπλῶς διέσωζε τή ζωή τῶν
ἀνθρώπων. Ἡ Ἐκκλησία ὅταν δέχεται ἄλο-
γους (παράλογους) ἀνθρώπους δέν τούς σώ-

ζει ἀπλῶς, ἀλλά τούς κάνει καί ἀλλάζουν.»¹.
Αὐτό τό καράβι πορεύεται μέσα στούς αἰῶ-
νες ἀσταμάτητα καί συνεχίζει μέ προορισμό
τά ἔσχατα καί τήν αἰωνιότητα. Στήν πορεία
του αὐτή συναντᾶ διάφορα ἐμπόδια καί προ-
σπαθεῖ νά τά ἀντιμετωπίσει μέ ὅλες του τίς
δυνάμεις. Ἡ Ἐκκλησία συνάντησε πολλά
ἐμπόδια-προβλήματα (αιρέσεις, σχίσματα
κ.ἄ.) ἐντός καί ἐκτός τῶν κόλπων της καί
ὅταν αὐτά λάμβαναν μεγάλη ἔκταση τά ἀντι-
μετώπιζε συλλογικά, ἢ ὅπως θά λέγαμε στήν
ἐκκλησιαστική γλῶσσα συνοδικά. Ἡ Σύνο-
δος εἶναι μιά μορφή συνάν-
τησης ὅλων ἡ μερίδας τῶν
Ἐπισκόπων μιᾶς τοπικῆς
Ἐκκλησίας ἢ ἀκόμα καί
ὅλων τῶν τοπικῶν Ὁρθο-
δόξων Ἐκκλησιῶν. Αὐτή ἡ
μορφή διοίκησης τῆς Ἐκ-
κλησίας ἔχει βαθιά πνευμα-
τική θεμελίωση «Ἡ παρου-
σία τοῦ Θεοῦ βρίσκεται
μέσα στήν ἀγάπη τοῦ Σώ-
ματος, στόν ἀγαπητικό δε-
σμό, πού μεταβάλλει τό
πλήθος σέ ἐν Χριστῷ “Ἐν”
αὐτό ἀκριβῶς τό θαῦμα τῆς
θείας φιλανθρωπίας ἀποτε-
λεῖ τό βᾶθρο τῆς συνοδικῆς

Ἡ κατασκευή τῆς Κιβωτοῦ,
πίνακας τοῦ 1675

1. Ἰωάν. Χρυσόστομος, *Εἰς τὸν σεισμόν καὶ εἰς τὸν πλούσιον καὶ εἰς τὸν Λάζαρον*, καὶ πόθεν ἡ δουλεία ἐγένετο, PG 48,1027 κ. ἔξ.

δομῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.»². Ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας στήν Ὁρθόδοξη Ἀνατολή ἐντοπίζεται στίς 14 τοπικές αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες «Ἡ πολλαπλότητα τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐπιτρέπει νά μένει ἀνέπαφη ἡ ἱστορική ποικιλία γλωσσῶν καί πολιτισμῶν, ἀλλά, σάν μία συμφωνία μέ διάφορες φωνές, ἡ Ἐκκλησία εἶναι κατά βάθος μία στό δόγμα, στά μυστήρια, στήν κοινωνία.»³.

Μετά ἀπό μία περίοδο δύο παγκοσμίων πολέμων, ἀνάδειξης καί κατάλυσης ἀπολυταρχικῶν καθεστώτων, νέων πολεμικῶν συρράξεων σέ Ἀσία, Μέση Ἀνατολή καί Εὐρώπη, οἰκονομικῶν προβλημάτων ἀλλά καί νέων προσφυγικῶν ρευμάτων: ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διαλεγόμενη μέ τίς προκλήσεις ἀπαντᾷ μέ τή σύγκληση τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, μέ μία μαρτυρία «Ἐνότητας» στόν διχασμένο κόσμο «Βασική προτεραιότητα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου ὑπῆρξε ἡ διακήρυξη τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὡς μία διαρκῆς Πεντηκοστή εἶναι ἀσίγαστη προφητική φωνή, παρουσία καί μαρτυρία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.» Στή Σύνοδο συζητήθηκαν θέματα ὅπως ὁ Γάμος, ἡ Νηστεία, ἡ Ὁρθόδοξη Διασπορά, τό Αὐτόνομο, ἡ Σχέση τῆς μέ τόν λοιπόν Χριστιανικό Κόσμο καί ἡ ἀποστολή τῆς στό Σύγχρονο κόσμο. Μεταξύ ἄλλων στό διαρκές ἐρώτημα τῶν Χριστιανῶν «Τί μπορῶ νά κάνω ἐγώ γιά νά ἀλλάξει ὁ κόσμος;» μία προτροπή ἀνατρέπει τήν προσέγγιση ὅλων καί κτυπᾷ τόν πυρήνα τοῦ θέματος «Μετέχοντες στή Θεία Εὐχαριστία καί δεόμενοι ὑπέρ τῆς οἰκουμένης ὀφείλομε νά συνεχίσουμε τή λειτουργία μετά τή Θεία Λειτουργία καί νά δίδουμε τή μαρτυρία τῆς πίστεως πρός τούς ἐγγύς καί τούς μακράν,

συμφώνως πρός τή σαφή ἐντολή τοῦ Κυρίου πρό τῆς Ἀναλήψεώς Του: «καί ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καί ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καί Σαμαρείᾳ καί ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1,8).

Ὁ ἐπανευαγγελισμός τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στίς σύγχρονες ἐκκοσμικευμένες κοινωνίες καί ὁ εὐαγγελισμός ἐκείνων πού ἀκόμη δέν ἔχουν γνωρίσει τόν Χριστό ἀποτελοῦν ἀδιάλειπτο χρέος τῆς Ἐκκλησίας.»

Μπορεῖ λοιπόν κάθε ἀλλαγὴ νά φαντάζει δύσκολη ὅμως αὐτό πού ἔχουμε ὄλοι ἀνάγκη εἶναι ἡ Ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καί ἡ κατανόησή Του μέσα ἀπό τή Θεία Εὐχαριστία. Ἡ διαρκῆς καί ἐνεργή συμμετοχή στό σωτήριο Ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας, μπορεῖ νά φαντάζει στά μάτια πολλῶν κάτι τό ἀσήμαντο, πολύ ἀπλό ἢ κάποιες φορές γεμάτο μέ ἀπογοητεύσεις, ὅμως μόνον ἔτσι πορευόμεστε στόν χρόνο.

Οἱ Χριστιανοί καλοῦνται νά δώσουν τήν μαρτυρία περὶ «περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος μετά πρᾶυτητος καί φόβου»⁴ στόν κόσμο «Ὅχι γιά νά τούς κάνουν μᾶθημα, νά τούς ἐλέγξουν ἢ νά τούς κατακρίνουν. Ἀλλά γιά νά τούς προτείνουν νά γνωρίσουν τόν Θεό τῆς ἀγάπης, τοῦ ἐλέους καί τῶν οἰκτιρμῶν, ὁ ὁποῖος προσφέρει ἐλπίδα καί διέξοδο στά πιεστικά ἀδιέξοδα. Ἔργο διόλου εὐκόλο, διότι προϋποθέτει εἰλικρίνεια, ἔμπνευση, κατάρτιση, προσήνεια καί διάκριση στήν προσέγγιση, γνώση τῶν προβλημάτων πού ἀπασχολοῦν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο.»⁵ Ἡ πορεία ὅλων τῶν Χριστιανῶν στόν κόσμο εἶναι ἡ πορεία τοῦ Χριστοῦ. Πορεία γεμάτη θυσίες καί πόνους, πού ὅμως θά μετατραποῦν σέ καρπούς χάριτος καί εὐλογίας. ❁

4. Α' Πέτρ. 3.15.

5. Δ. Κούκουρα, Ὁ Ἐπανευαγγελισμός στίς «Χριστιανικές» Κοινωνίες: Μία ὀρθόδοξη προσέγγιση, ΣΥΝΘΕΣΙΣ, τχ. 5 (2014), 68.

2. Π. Εὐδοκίμωφ, Ἡ Ὁρθοδοξία, ἐκδ. Ρηγόπουλος, Θεσσαλονίκη: 1972, 215

3. Π. Εὐδοκίμωφ, Ἡ Ὁρθοδοξία, 212.

Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ:

ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ ΣΤΟΝ ΠΑΤΡΟΚΟΣΜΑ ΤΟΝ ΑΙΤΩΛΟ

Καγγελάρης Αντώνιος,
Θεολόγος, Μεταπτυχιακός φοιτητής Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

(Α' Μέρος)

Στό παρόν μελέτημα θέλουμε να καταδείξουμε τή σημαντικότητα τής ιερωσύνης μέσα στην Όρθόδοξη παράδοση. Η μορφή του Ίερέα, ό όποϊος θά πρέπει νά εϊναι μιμητής τών Αποστόλων αλλά κυρίως του ίδιου του Ίησού, πού εϊναι ό Μέγας Αρχιερεύς, περνώντας μέσα από τό μικροσκόπιο τής ιστορικής πραγματικότητας παραμένει πάντα ή ίδια. Τό άγγελικό του χαρακτήρα του, ή έκούσια πτωχεία, ή στέρηση, ή κακουχία, ή προσευχή αλλά και ή ύπακοή στό θέλημα του Θεού εϊναι ίσως τά βασικότερα χαρακτηριστικά πού πρέπει νά πηγάζουν από τήν προσωπικότητα του Ίερέα και πού θά πρέπει νά παραμένουν αναλλοίωτα στό διάβα τής ιστορίας. Βέβαια ή συμπόρευση μέ τή σύγχρονη πραγματικότητα αλλά και τίς ανάγκες του ποιμνίου κρίνεται απαραίτητη χωρίς βέβαια νά ξεφεύγει από τίς βασικές άρχές πού αναφέραμε.

Άφτηρία του παρόντος μελετήματος υπήρξαν οί έξι «Λόγοι περί Ίερωσύνης» του Αγίου Ίωάννου του Χρυσοστόμου αλλά και οί Διδαχές του Αγίου Κοσμά του Αϊτωλου. Στη συνέχεια θά κάνουμε λεπτομερή ανάλυση τών παραπάνω κειμενικών πηγών θέλοντας νά αναδείξουμε τή δυναμική του θέματος αυτού, τή διαχρονικότητά του αλλά και τήν αναλλοίωτη πορεία του μέσα στό πέραςμα τών αιώνων.

Ό Άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος μεταξύ τών ποικίλων θεολογικών θεμάτων μέ τά όποια άσχολήθηκε στην πενήντάχρονη περίπου βιοτή του, έξέχουσα σημασία έδωσε στη σπουδαιότητα τής Ίερωσύνης. Έτσι, συγγράφει ένα αρκετά όγκώδες έργο μέ πρόφαση τήν άρνηση του έπιστήθιου φίλου, Βασιλείου, νά δεχθεί τό Έπισκοπικό αξίωμα αλλά μέ κύριους και πραγματικούς αποδέκτες όλους όσους έχουν τό θεϊο πόθο τής Ίερωσύνης. Τό έργο εϊναι δομημένο σε τρία μέρη.

Στό πρώτο πού εϊναι ό Πρόλογος, ό Ίωάννης περιγράφει τή μακρόχρονη σχέση πού συνδέει τούς δύο άνδρες αλλά και τά αισθήματα αγάπης πού τρέφουν ό ένας για τόν άλλο. Στό κυρίως μέρος, πού εϊναι και τό έκτενέστερο, κάνει αναφορά σε τρεις βασικές άρχές: α) στό ότι ό εκλεγμένος ιερωμένος πρέπει νά μετρά τίς δυνάμεις του και νά συνυπολογίζει τίς ευθύνες τής αποδοχής αλλά και τής απόρριψης, β) στό γεγονός ότι ή ιερωσύνη χρειάζεται ήθικές, πνευματικές αλλά και διοικητικές ικανότητες και γ) ότι οί κληρικοί πρέπει νά έχουν έπαρκή μόρφωση για νά αντιμετώπισουν τά προβλήματα του ποιμνίου αλλά και τίς κακοδοξίες πού αναπτύσσονται στην περιοχή του. Στό τρίτο μέρος, τόν επίλογο, κλείνει μέ ένα χαιρετισμό προς τόν εϊκονικό του φίλο Βασίλειο.

Τό σύγγραμμα αυτό έχει θεωρητικό χαρακτήρα και αποβλέπει σε μεγάλο βαθμό στην παραίνεση προς τά άτομα πού προσβλέπουν εύλαβώς προς τήν Ίερωσύνη καθώς επίσης και στήν καταπολέμηση τών φιλόδοξων πού όρέγονται του επισκοπικού θρόνου και αξιώματος προς χάριν ματαιοδοξίας και πλουτισμού. Θέλοντας ό Ίερός Πατέρας νά καταδείξει ότι ή Ίερωσύνη είναι αξίωμα και Θείο Χάρισμα και όχι επάγγελμα, πού άσκειται επί γής αλλά τά αποτελέσματά της άνεβαίνουν στους ούρανοίς, κάνει έκτενης άναφορές στις υποχρεώσεις αλλά και στις δυσκολίες πού προκύπτουν στή ζωή του Ίερωμένου.

Εεκινάει λοιπόν ό Ίερός Χρυσόστομος και στον πρώτο του λόγο, ό όποιος είναι καθαρά εισαγωγικός, προσπαθει νά εξηγήσει στον έπιστήθιο φίλο του τό λόγο για τόν όποιο δέν συνασκήτευσαν. Καί αυτός είναι ή ίδια του ή μητέρα. Καθώς ό Άγιος μας έμεινε από μικρή ηλικία όρφανός από πατέρα αισθανόταν ως ήθική υποχρέωση νά γηροκομήσει τήν μητέρα του. Στή συνέχεια, ή κουβέντα φτάνει στό σημείο της είδησης ότι και οι δύο έπιλέχθηκαν για τό Ίπισκοπικό Άξίωμα. Βέβαια, ό Ίωάννης καταλαβαίνοντας ότι δέν ήταν έτοιμος ακόμη άρνείται ενώ ό φίλος του, όντας σύγουρος ότι θά δεχθεί, δέχεται και αυτός.

Έτσι ό Βασίλειος τόν κατηγορεί ότι ούσιαστικά έξαπατήθηκε και θέλει νά άκυρώσει τήν χειροτονία του. Έτσι, ό Άγιός, προσπαθει νά τόν πείσει νά χειροτονηθεί.¹

Προχωρώντας στό δεύτερο λόγο του, ξεκινάει μέ ένα Εύαγγελικό χωρίο παρμένο από τό Κατά Ματθαίον Εύαγγέλιο τό όποιο άναφέρει ότι Ίερέας είναι ό Έπιστάτης τής περιουσίας του Θεού, ό όποιος ποιμαίνει μέ έπιμέλεια τά πρόβατα του Κυρίου. Δέν κρίνεται καθόλου τυχαία ή άναφορά στό Εύαγγέλιο, άλλωστε υπήρξε άριστος γνώστης και έρμηνευτής του, καθώς θέλει νά στηρίξει εύαγγελικά ότι στή διακυβέρνηση τής Έκκλησίας και τών πιστών θά πρέπει νά είναι οι άριστοι, οι όποιοι θά έχουν τόση διαφορά μέ τούς ποιμαιόμενους, όσοι τά έλλογα από τά άλογα ζώα. Είναι τόσο δέ σημαντική ή προσωπικότητα του ιερέα πού άναφέρει χαρακτηριστικά ότι ακόμη και μία ψυχή του ποιμνίου του νά χάσει ζημιώνει τή δική του ψυχή. Βέβαια, ή θεραπεία αλλά και σωτηρία και μόνο μιας ψυχής μοιάζει πολύ δύσκολο έργο. Καθώς μόνο ή συνείδηση του άνθρώπου γνωρίζει τήν άρρώστια πού κουβαλάει μέσα της, ό Ίερωμένος πρέπει νά τήν απομακρύνει βαθμιαία και σίγουρα μέσα από τή

1. Ίωάννου Χρυσοστόμου άπαντα τά έργα 28, Έλληνες Πατέρες τής Έκκλησίας, έπιμ. Π. Χρήστου, εκδ. «Γρηγόριος ό Παλαμάς», Θεσ/νίκη 1978, σελ. 54-83.

μέθοδο τῆς πειθοῦς. Πρέπει νά ἔχει μεγάλη φρόνηση καί χίλια μάτια, ὅπως ἀναφέρει ποιητικά, καί νά ἐπιβάλοι ἐπιτίμια ἰσάζια τῆς ἀμαρτίας ὄχι ὅμως μέ μέτρο τήν τιμωρία ἀλλά τήν ἀποφυγή τῆς ἐκ νέου δημιουργίας τῆς ἀμαρτίας.

Ἐπιπλέον, ὁ Ἱερωμένος, σύμφωνα πάντα μέ τόν Ἱεράρχη μας, δέν θά πρέπει νά ἀρκεῖται μόνο στήν «*ἔξωθεν καλή μαρτυρία*» ἀλλά θά πρέπει πρῶτα νά ἐξετάζει τό χαρακτήρα του γιά νά δεῖ νά μπορεῖ νά ἀνταπεξέλθει στίς μεγάλες ὑποχρεώσεις πού τόν περιμένουν. Καί ὡς πρῶτο καί κύριο χαρακτηριστικό πού θά πρέπει νά συνοδεύει ὀλόκληρη τή ζωή του πρέπει νά εἶναι ἡ ἀγάπη. Εἶναι ἐξάλλου τό γνώρισμα τοῦ Ἰδιοῦ τοῦ Θεοῦ, καθῶς ἀγάπη ἐστί, καί τῶν ἀποστόλων τῶν ὁποίων εἶναι μιμητής. Εἶναι μέ ἄλλα λόγια τό πλήρωμα τοῦ Νόμου καί ἡ βάση ὀλόκληρης τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ. Ἀπό τή μία ἡ ἀγάπη αὐτή θά πρέπει νά εἶναι θυσιαστική καθῶς πρέπει μέ ὅλες του τίς δυνάμεις νά σώσει τόν πλησίον καί ἀπό τήν ἄλλη πολλές φορές θά πρέπει νά σώσει τούς ἄλλους γιά χάρη τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ².

Στό τρίτο λόγο, εἶναι ἐμφανής ἡ τάση τοῦ Ἱεροῦ Ἀνδρός νά ταυτίζει τό πρόσωπο τοῦ Ἱερέα μέ αὐτό τῶν Ἀγγέλων. Βλέπουν ὅτι παρότι κατοικοῦν στόν ἐπίγειο κόσμο διαχειρίζονται καταστάσεις οὐράνιες. Ἐξάλλου, ἔχουν πλήρη ἐξουσία πρὸς τό ποιμνίό τους. «*Ἄν τινῶν ἀφίετε τὰς ἀμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς ἄν τινῶν κρατῆτε, κεκράτηνται*»³, μᾶς ἀναφέρει χαρακτηριστικά τό Ἱερό Κείμενο. Καί πράγματι, ἡ ἐξουσία αὐτή εἶναι δοσμένη ἀπό τόν Πατέρα στόν Υἱό καί ἀπό τόν Υἱό στους Ἱερεῖς.

Συνεχίζοντας καί πάλι στόν ἴδιο λόγο, γίνεται ἀπό τόν Ἱεράρχη μας ἐκτενής ἀναφορά στό πρόσωπο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τόν ὁποῖο ὁ ὑποψήφιος Ἱερέας θά πρέπει νά ἔχει ὡς πρότυπο.

Συμπερασματικά, μέσα ἀπό τίς προτροπές καί τῶν δύο μεγάλων αὐτῶν Ἀνδρῶν προκύπτει ὅτι ὁ Ἱερωμένος δέν θά πρέπει νά εἶναι ματαιόδοξος καί κενόδοξος καθῶς ἐπίσης καί νά μὴν καλλιεργεῖ τήν ἀθυμία, τόν φθόνον καί τόν θυμό. Στέκεται δέ, ἰδιαίτερα στό θέμα τοῦ θυμοῦ πού θεωρεῖ ἡδονή πού τυραννᾷ τήν ψυχή χειρότερα ἀπό τήν πραγματική ἡδονή καθῶς ὀδηγεῖ σέ παραλογισμούς καί δημιουργεῖ μίση καί συγκρούσεις. Ἐπιπλέον, ὑπερτονίζει τήν ἀποφυγή τῆς ἀγάπης γιά τόν πλουτισμό, τούς ἐπαίνους καί τίς ἀλόγιστες διακρίσεις καθῶς ἐπίσης καί τῆς ψευδοῦς ταπεινοφροσύνης ἀλλά καί τῆς ἔλλειψης παρρησίας.

Στή συνέχεια, ἐπισημαίνει δύο ἀκόμα μεγάλους πυλώνες πάνω στίς ὁποῖες πρέπει νά στηρίζεται ὁ Ἱερωμένος. Καί ἡ πρώτη εἶναι ὅτι θά πρέπει νά ἔχει ἐξαρχῆς φωλιασμένη στή ψυχή του τήν ἐπιθυμία τῆς Ἱερωσύνης. Γιατί ἂν αὐτό δέ συμβαίνει, στή συνέχεια θά ἀνάψει ἡ φλόγα γιά ἀξιώματα καί διακρίσεις. Καί ἡ δεύτερη, εἶναι τό γεγονός ὅτι θά πρέπει νά ἔχει χίλια μάτια γιατί δέ ζεῖ μόνο γιά τόν ἑαυτό του ἀλλά γιά ὅλο τό λαό.

Ἐπιπλέον, ἀναφέρει ὅτι τό νεαρό τῆς ἡλικίας δέ θά πρέπει νά ἀποτελεῖ μειονέκτημα γιά τή διαποίμανση τοῦ λαοῦ καθῶς σάν κύριο λειτουργήμα ἔχει τήν οἰκοδομή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ κάτι πού μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ σέ ὁποιαδήποτε ἡλικία⁴.

2. Ἰωάννου Χρυσοστόμου ἅπαντα τά ἔργα 28, Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιμ. Π. Χρήστου, ἐκδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμάς», Θεσ/νίκη 1978, σελ. 84-115.

3. Ἰωάν., Κ' 22-23.

4. Ἰωάννου Χρυσοστόμου ἅπαντα τά ἔργα 28, Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιμ. Π. Χρήστου, ἐκδ. «Γρηγόριος ὁ Παλαμάς», Θεσ/νίκη 1978, σελ. 116-189.

ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΙ !

τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λέρου-Καλύμνου-Ἀστυπалаίας
κ. Παϊσίου

Σαμπρό καί βαρύτιμο τό στεφάνι, πού φορεῖ σήμερα μέ ξεχωριστή ἀκτινοβολία ἢ ἐπί γῆς Ὁρθόδοξος Στρατευομένη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μας.

Αὐτό τό βαρύτιμο στεφάνι, πού ἔχει σφωρηλατηθεῖ στό καμίνι τοῦ μαρτυρίου, τό κέρδισε μέ πολλούς ἀγῶνες καί θυσίες ἀγίων μαρτύρων καί ἡρώων τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεως τοῦ Ναζωραίου Χριστοῦ. Δι' αὐτό ἡ λάμψη του σκεπάζει τό φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ Μία, Ἀγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία μας, ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης, ἐορτάζει σήμερα τήν νίκη καί τό θρίαμβό της κατά τῶν ποικιλώνυμων ἐχθρῶν της, πού ὡς λύκοι μέ ἔνδυμα προβάτου θέλησαν νά τήν πνίξουν στό αἷμα καί νά τήν ἐξαφανίσουν ἀπό προσώπου τῆς γῆς.

Λύκοι ἐξωτερικοί, θέλησαν μέ τό σπαθί καί τά θηρία νά πνίξουν στό αἷμα τή νέα πίστη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί λύκοι ἐσωτερικοί μέ ἔνδυμα προβάτου ἐπεχείρησαν μέ δόλο καί πλάνη καί μέ ἀλυσίδα διαφόρων αἰρέσεων νά μολύνουν τήν καθαρὴ πηγὴ, τοῦ ζῶντος ὕδατος, καί νά θολώσουν τήν ὀρθή πίστη, νά διαστρέψουν τήν ἀλήθεια καί νά βεβηλώσουν τὰ ἅγια τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μέσα ἀπὸ πολλές παγίδες, ἔριδες καί μάχες ὀρθή ἔμεινε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας στό πνευματικό στερέωμα μέ τό στέμμα τῆς νίκης καί τοῦ θριάμβου καί στέκεται σάν σύμβολο, καί νά προβάλλει σάν φωτεινό μετέωρο πού ρίχνει δέσμες φωτός στό δοξασμένο παρελθόν, καί ἀνοίγει κάποιους δρόμους στό μέλλον.

Εἶναι ἓνα παρελθόν, πού τό θεμελίωσε ὁ σκληρὸς ἀγῶνας καί εἶναι ἓνα μέλλον πού θά κερδηθεῖ πάλιν μέ ἀλόγιστο ἀγῶνα πρὸς τίς ἀρχές καί ἐξουσίες τοῦ κοσμοκράτορα τοῦ αἰῶνος τούτου.

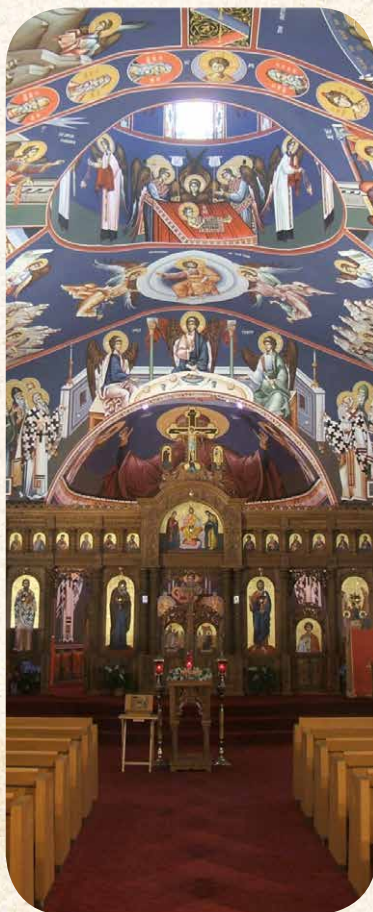
Ἄς μελετήσουμε βαθύτερα τίς δύο αὐτές ιδέες.

1. Παλιές σελίδες αἵματος καί νίκης.

Εἶναι, φαίνεται, κληρὸς καί ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ἀρετὴ νά πολεμοῦνται. Ἀπὸ τότε πού ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος παρατηρεῖται αὐτό τό φαινόμενο στήν γῆ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μέ συναρπαστικὴ πράγματι περιγραφή, ἐξιστορεῖ τὰ φρικτὰ μαρτύρια καί τούς

σκληροὺς ἀγῶνες τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ κατὰ τῆς ἀπιστίας καί τῆς πλάνης προτοῦ ἀκόμα ἐμφανιστεῖ ὁ Χριστὸς στήν γῆ. (Ἐβρ. 1, 24-26.32-40).

Αλλά και ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μέ τήν ἐπί γῆς παρουσία Του, ἔγινε σημεῖο ἀντιλεγόμενο καί πληρώθηκε ἡ προφητεία τοῦ Συμεών, πού εἶπε στήν Παναγία Μητέρα, «*ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καί εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον*».

Ὅ,τι φωτεινό δημιουργήθηκε, εἶναι καρπός θυσιῶν, καί μεγάλων καί σκληρῶν ἀγῶνων, ἐναντία στους ποικίλους ἐχθρούς, χάρη τῆς πίστεως καί ἀλήθειας, ὅτι ὁ Χριστός πού ἦλθε στόν κόσμο ἐκουσίως, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ, ἦταν ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτήρας καί Λυτρωτής τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. «*Οὐκ ἦλθον, λέγει, ἵνα κρίνω τὸν κόσμο ἄλλ, ἵνα σωθεῖ ὁ κόσμος*».

Ἀφάνταστες θυσίες χάρη αὐτῆς τῆς ἀψευδοῦς ἀλήθειας. Ποταμοί αἵματος πότισαν τό ἀγλαόκαρπο δένδρο τῆς ἐπί γῆς στρατευόμενης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης. Ἔτσι ἔγινε τό σημερινό δοξασμένο ἀμαράντινο στεφάνι, πού ἀκτινοβολεῖ ἠρωϊσμούς καί μεγαλεῖο. Καί οἱ ἠρωϊσμοί αὐτοί πρὶν γίνουν μεγαλεῖο, ἀκολούθησαν τά τρία καθιερωμένα στάδια, δηλαδή τήν **πίστη**, τήν **ζωή** καί τήν **θυσία**.

Νά τά ἀναλύσουμε περισσότερο.

α) Πίστη.

1) Ἡ βαθειά πίστη στήν ἀλήθεια τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι θεμέλιο.

2) Ἡ πεποίθηση ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος.

3) Ἡ πληροφορία τῆς καρδιάς, ὅτι μόνο κοντά στόν Θεό εἶναι θεμελιωμένη ἡ εὐτυχία καί ἡ γαλήνη.

Χωρίς, αὐτούς τούς τρεῖς συνθετικούς κρίκους, ἡ ψυχὴ δέν μπορεῖ νά προχωρήσει. Εἶναι ἀνεμική, ἀνάπηρη. Αὐτὴ τήν πίστη τήν ἐνστερνίστηκαν οἱ ἀγωνιστές τῆς Ἐκκλησίας, στήν ψυχὴ στήν καρδιά καί στό σῶμα.

Καμία δύναμη ἀντίθετη δέν μπορούσε νά σβήσει αὐτὴ τήν φλόγα. Εἶχε πυρακτώσει τὰ πάντα, καρδιά, νοῦν, θέληση, πόθους, προσδοκίες. Καμίνι μέσα πού ἔλιωνε κάθε ἀμφιβολία, κάθε δισταγμό.

Ἔτσι, μιὰ τέτοια πίστη, ἦταν ἀδύνατο νά μὴ δημιουργήσει στήν συνέχεια μιὰ ἀγία καί φωτεινὴ, Ζωή.

Φωτεινό παράδειγμα. Πλήρη συμμόρφωση τοῦ βίου τους μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δέν ἤξεραν τί θά πεῖ συμβιβασμός ἔνοχος, ἐλιγμός ἀμαρτωλός. «*Ὅσα ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά... ταῦτα πράσσετε*» (Φιλιπ., δ,8,9), συμβουλεῖ ὁ Ἄπ. Παῦλος.

Καί οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἐφήρμοσαν στήν ζωὴ τους μέχρι κεραίας τὸν νόμο τῆς ἀρετῆς.

Καί δέν περιορίστηκαν μόνο στους ἑαυτούς τους. Ἐζήτησαν νά ἐξαγιαστούν καί τούς ἄλλους. Νά τούς ὀδηγήσουν στόν δρόμο τῆς νίκης. Νά ἀλλάξει ἡ κοινωνία. Νά γίνει καλύτερη, Δικαιότερη, Φωτεινότερη.

Ἀλλά... Κρίμα ! Προσέκρουσαν στήν ὀργανωμένη ἀντίδραση. Ὁρθώθηκε μπροστά τους ἡ ὀπλισμένη κακία. Τό ξίφος, ἡ φωτιά, τὰ θηρία, τό πυρακτωμένο λάδι, ἡ πίσσα, ὁ πάγος καί τὰ λοιπὰ ἀπάνθρωπα ἐκεῖνα βασανιστήρια. Ἀνελέγη ἡ καταδίωξη στά ὄρη, καί στίς ὀπές τῆς γῆς. Ἀμειλικτο τό δίλημμα. Ἡ προδοσία τῆς πίστεως τους, ἡ θυσία τῆς ζωῆς τους. Καί χωρίς δισταγμό προτιμήθηκε ἡ Θυσία.

Χωρίς πάθος, χωρίς καμία διάθεση μίσους γιὰ τούς δημίους, μέ ἐκπληκτικὴ καρτερία καί θαυμαστό ψυχικὸ μεγαλεῖο προχωροῦσαν στό μαρτύριο οἱ ἀνυπέβλητοι αὐτοὶ ἥρωες τῆς πίστεως ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά καί βρέφη –π.χ. ὁ ἅγιος Κήρυκος 3 ἐτῶν– μαρτύρησαν ὑπὲρ πίστεως τὸν ἀγῶνα τὸν καλό.

Ἐπάνω στά λευκά τους κόκαλα στηρίχτηκε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ.

Μέ τό αίμα τους έτράφηκαν τά ιδανικά. Μέ τίς θυσίες τους αγιάστηκαν οί κατακόμβες. Μέ τά άγια όστά τους θεμελιώθηκαν άγια θυσιαστήρια καί κτίστηκαν ναοί στό όνομά τους πρός δόξαν Έκείνου γιά τόν Όποιο θυσιάστηκαν.

«Γνώσιν λοιπόν θείαν παρ' Αυτόυ λαβόντες, ένα Κύριο τόν Θεόν γινώσκομεν έν τρισίν ύποστάσεσι προσκυνούμενον καί αυτόν μόνον λατρεύομεν, μίαν πίστιν, έν βάπτισμα έχοντες, Χριστόν ένδεδύμεθα. Άλλ' όμολογοϋντες τήν σωτηρίαν, έργω καί λόγω ταύτην άνιστοροϋμε». Οίκος Κυριακή τής Όρθοδοξίας.

Οί μάρτυρες αύτοί εΐναι οί άγνότεροι φρουροί τών ιδεωδών του κόσμου. Ένδεκα έκατομμύρια –τόσοι εΐναι οί γνωστοί μόνο μάρτυρες– ύψώνουν προσευχές πρός τόν άρχηγό καί τελειωτή τής πίστεως, γιά τήν Έκκλησία Του επί τής γής.

Μέ τά άγια χέρια τους έπλεξαν τό στέμμα τής νίκης, πού σήμερα ή Έκκλησία μας φορεΐ μέ άγαλλίαση λαμπροφοροϋσα «έν ίματισμῶ διαχρύσω περιβεβλημένη πεποικιλμένη» (ψαλμ. μδ 10).

Άπό τά βάθη τών αιώνων άναπηδᾶ άκτινοβολοϋσα ή δόξα τής Έκκλησίας, πού δημιουργεΐ όμως νέα καθήκοντα καί χρέη.

2. Θλιβερές διαπιστώσεις.

Άλλοίμονο! Η γενεά μας δέν φαίνεται άξία του φωτεινού αυτού παρελθόντος. Τήν έποχή εκείνη τών ήρωισμῶν, τής άρετής, τής θυσίας, τήν διαδέχεται σήμερα ή έποχή τής ύλης, τής φθοράς, του μαρασμού.

Έμεΐς οί χριστιανοί, πρέπει νά όμολογήσουμε ότι, δέν έχουμε μέσα μας πάντοτε πνευματική ζωή. Η παγωνιά τής άμαρτίας, καί ό καύσωνας του συμφέροντος έχουν ξηράνει καί έχουν κάψει τά παλαιά εκείνα φύτρα τών ιδανικῶν καί τών σκιρτημάτων τής κατά Χριστόν ζωής καί παρρησίας.

Στήν παλαιά εκείνη φλόγα τώρα μόνο καπνός ύπάρχει καί ή πίστης εΐναι χλιαρή, κατά τό βιβλίο τής άποκάλυψης, του Ίωάννου του Εύαγγελιστου, καί στους χείμαρρους του παρελθόντος σήμερα, δυστυχῶς, εύρίσκει κανείς φτωχές πηγές, πού στάζουν λιγοστό άγιόνερο πού καί πού.

Δέν εΐναι ύπερβολές αύτά πού σημειώνονται. Εΐναι πραγματικότητα. Έτσι βλέπει κανείς νά ύπάρχει σήμερα, στήν λεγομένη πεπολιτισμένη έποχή.

α) Μία πίστη προδομένη.

Δέν τήν προδίνουν μόνο οί αίρετικοί καί οί πράκτορες τής πλάνης, πού έχουν πλημμυρίσει τήν Ελλάδα του Άποστόλου Παύλου. Δέν τήν προδίνουν μόνο οί άπιστοι, πού δέν έχουν δοκιμάσει ποτέ μέσα τους τό φτεροϋγισμα καί τήν πνευματική άγαλλίαση.

Δυστυχῶς τήν προδίδουμε καί έμεΐς οί χριστιανοί, όταν ζοϋμε στήν κοινωνία μέ τέτοιο τρόπο, πού οί άλλοι δέν μπορούν νά καταλάβουν άν πιστεύουμε ή όχι.

Έχουμε, μία πίστη ξερή, τυπική, άψυχη πεθαμένη, περιορίζεται μόνο σέ έκδηλώσεις έξωτερικές, τυπικές, έντελῶς άψυχες, χωρίς νά έχει κάποια έσωτερική παρόρμηση, πού νά κρατᾶ σέ συναγεμῶ τόν όλον άνθρωπο καί δέν τόν ήλεκτριζει μέ τήν φλόγα τής αληθινής καί ακραιφνοϋς πίστεως. «Πλήν ό Υίός του ανθρώπου έλθῶν άρα εύρήσει τήν πίστιν επί τής γής;».

Άλήθεια τί θά βρεΐ άν έλθει; Θά βρεΐ – κρίμα!– μία έτοιμοθάνατη πίστη, μία άναιμική ζωή.

β) Άναιμική ζωή.

Φυσικό εΐναι μέ μία τέτοια πίστη καί ή ζωή τών συνεχιστῶν του έργου τών μαρτύρων, τής Όρθοδόξου Έκκλησίας μας, νά εΐναι άναιμική. Καί χωρίς αίμα ό όργανισμός εΐναι άνίσχυρος, εύπαθής, έτοιμόρροπος.

Μᾶς λείπει ἡ ζωντάνια, ἡ ρωμαλέα ψυχὴ, ἡ δύναμη ἐκείνη πού ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπο, πού τὸν ἐνισχύει στὸν ἀγώνα τὸν πνευματικό. Ὅμοιάζουμε ὡσάν, τό φοίνικα, τό τροπικό αὐτό καλλωπιστικό δένδρο, πού ἔχει τὸν κορμό ἀκέραιο, σιγά-σιγά ξεραίνεται, γιατί ὁ σκώληκας κατατρῶει τὰ ἐσωτερικά του.

Αὐτό παθαίνουμε καί ἐμεῖς. Στούς πειρασμούς τῆς ζωῆς λυγίζουμε. Δέν ὑπάρχει μέσα μας ὀρμὴ καί ἀντίσταση. Πέφτουμε συχνά, χάνουμε τὴν πνευματικὴ ἰκμάδα καί μεγάλοι καί μικροί, καί ἀξιωματοῦχοι καί ἀπλοϊκοί. Καί κάποτε πέφτουν πολὺ βαθειὰ ἄνθρωποι, πού λόγῳ θέσεως, ἔπρεπε νὰ εἶναι ὀρθοί. Χωρὶς ὅμως αἷμα καί πίστη πῶς νὰ μένους ὀρθοί;

Μέ μιὰ τέτοια ἐξέλιξη εἶναι φυσικό νὰ ὑπάρχει ὄχι.

γ) Θυσία, ἀλλὰ ἀναισθησία.

Ἔτσι γίνεται. Ἀπέναντι στούς ἠρωισμούς καί τίς θυσίες τῶν μαρτύρων ὀρθώνεται ἡ ἰδική μας ἀναισθησία. Ὅμιλοῦμε γιά τούς Ἁγίους ἥρωες καί μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Τούς κάνουμε εἰκόνες λαμπρές. Κρεμάμε καντήλια χρυσά καί ἀνάβουμε εὐώδη θυμιάματα. Ὁργανώνουμε πανηγύρια, Θείες Λειτουργίες καί ἔπειτα; Ἐπειτα; τίποτε.

Μένουμε οἱ ἴδιοι. Χωρὶς βαθύτερες συγκινήσεις. Χωρὶς μίμηση τοῦ παραδείγματός τους. Χωρὶς ἀγώνα καί περνοῦν ἔτσι οἱ ἡμέρες. Οἱ μὲν ἅγιοι εἶναι στά εἰκονοστάσια τους καθηλωμένοι, ἐμεῖς δέ στήν φυλακὴ τῶν συμβιβασμῶν καί τῆς ἄρνησης. Καμία ἐπαφὴ ψυχικὴ μαζί τους, καμία ἔνωση πνευματικὴ, κανένα ὄραμα μίμησης τῆς ζωῆς τους.

Ἐάν ἦταν δυνατό νὰ ἐπιστρέψουν σήμερα στή γῆ οἱ μάρτυρες καί νὰ ἰδοῦν πῶς καταντήσαμε οἱ σημερινοὶ πιστοὶ θὰ μᾶς ἔλεγαν. Γι' αὐτό ἐμεῖς δώσαμε τό αἷμα μας;

«Γιὰ νὰ σβῆσετε ἐσεῖς τὸν πυρσό, πού ἐμεῖς ἀνάψαμε μέ τὴν δική μας θυσία; Κρίμα!

Προδώσατε τὸν ἀγώνα. Φανήκατε ἀνάξιοι νὰ κρατήσετε τὴν δόξα τοῦ παρελθόντος !».

Ἀλήθεια, Πατέρες καί ἀδελφοί μου τί ἀπάντηση θὰ δίδαμε τότε;

3) Ἀνάγκη ἀναβάπτισης.

Πρέπει νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς μέ τὸν ἑαυτό μας. Δέν πᾶμε καλά. Κάτι πρέπει νὰ ἀλλάξει. Δύο ἐνέργειες εἶναι ἐπιβεβλημένες.

Πρῶτο: Ἡ κάθαρση. Πρέπει νὰ ἀναβαπτιστοῦμε μέσα στήν δεξαμενὴ, πού εἶναι γεμάτη ἀπὸ τό αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως μας. Ἐκεῖ μέσα νὰ λουστοῦμε, νὰ ἐξαγνιστοῦμε, νὰ καθαριστοῦμε σωματικά καί ψυχικά. Μικροί καί μεγάλοι.

Καί Δεύτερο: «ἀναλάβετε τὴν πανοπλία τοῦ Θεοῦ. «*Στῆτε οὖν περιζωσάμενοι τὴν ὄσφυν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ... Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως... Καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου δέξασθε, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος...*» (Ἐφεσίουσ στ', 13-17). Αὐτὰ μᾶς συμβουλεύει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Δέν εἶναι πλέον ἐπιτρεπτό νὰ παρουσιάζομαστε ἄοπλοι, ἄψυχοι, ἠττοπαθεῖς, ὅταν ἐμπρός μας ὑπάρχει ἡ ἥρωικὴ καί γενναία φάλαγγα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως μας. Δέν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἐμεῖς, δηλαδή, πού συγκροτοῦμε τό σῶμα Τῆς, νὰ ζοῦμε μέ τίς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος.

Νέοι ἅγιοι χρειάζονται. Νέα στεφάνια...

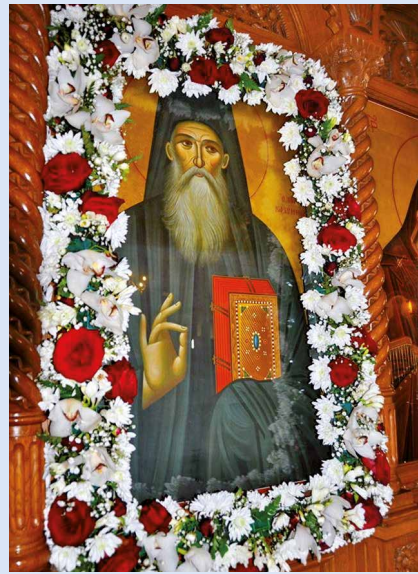
Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό ἐργαστήρι αὐτὸ τῶν Ἁγίων. Ὁλων τῶν ἐποχῶν. Ὁλων τῶν αἰώνων. Ἐπομένως καί τῆς ἐποχῆς μας.

Οἱ γνήσιοι χριστιανοὶ δίνουν καί παίρνουν. Δίνουν κόπους, ἀγάπη, πίστη, ἰδρώτα, καί κυρίως αἷμα. Καί παίρνουν δόξα καί αἰώνιο στεφάνι.

Τό αἷμα στή γῆ.

Στόν οὐρανὸ τό στεφάνι!

Λέγει Κύριος ὁ Παντοκράτωρ «ἐγὼ τοὺς δοξάσαντάς με ἀντεδοξάσω!». ❧

*Άπό τόν έορτασμό
του Όσιου Σάββα Καλύμνου.*

Άπό τόν έορτασμό του Άγιου Παντελεήμονος Καλύμνου.

Άπό τόν έορτασμό του Ι. Μητροπολιτικού Ναού Θ.Μ. Σωτήρος Χριστού Καλύμνου.

Η ΒΡΑΔΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΟΥΡΑΣΤΙΚΗ ΜΕΡΑ...

Επιμέλεια Γεώργιος Ί. Χρυσούλης, γραμματέυς Ί. Μητροπόλεως

Τό βράδυ, κατάκοπος καθώς είμαι από τό μόχθο τής ημέρας, δέν έχω ὄρεξη γιά προσευχή. Ἄλλωστε, γιατί νά προσευχηθῶ;...

Μά πῶς εἶναι δυνατό!

Νά μήν ἔχει κανείς διάθεση ἐπικοινωνίας μέ τόν Κύριο, ἔστω καί ἐξουθενωμένος σωματικά;

Μήπως οἱ ὅποιοσδήποτε διασκεδάσεις ξεκουράζουν τόν ἄνθρωπο;

Ἦχι, αὐτές τόν καταπονοῦν περισσότερο, ἐνῶ ἡ προσευχή ἔλκει τή θεία χάρη, πού ἀναπαύει σῶμα καί ψυχή.

Δέν προσεύχεστε, λοιπόν...

Ἦ εἴστε θυμωμένοι μέ τόν Θεό ἢ πιστεύετε ὅτι δέν Τόν ἔχετε ἀνάγκη.

Γιατί νά προσευχηθῶ; Ἀναρωτιέστε.

Νιώθετε αὐτάρκεια καί αὐτοϊκανοποίηση. Εἶστε χορτάτοι! Καί δέν θέλετε νά ζητᾶτε...

Κάθε βράδυ, ὅσο κουρασμένοι κι ἂν εἶστε, μήν παραλείπετε νά καταφεύγετε σ' Ἐκεῖνον. Νά προσεύχεστε γονατιστοί ἢ καθισμένοι. Καί ὅταν μπορεῖτε, νά σηκώνεστε ὀρθιοι. Δέν ἔχει τόση σημασία ἡ στάση, φτάνει νά προσεύχεστε.

Νά εὐχαριστεῖτε τόν Κύριο γιά τήν ἡμέρα πού πέρασε, ὅσο δύσκολη κι ἂν ἦταν.

Νά Τόν παρακαλᾶτε γιά μιά καλή νύχτα καί νά ζητᾶτε συγχώρηση μέ βαθειά μετάνοια γιά τά σφάλματά σας.

Προσευχή τή νύχτα στό κρεβάτι. Στή διάρκεια τής νύχτας, ὅποτε ξυπνᾶτε γιά λίγο καί πρίν σᾶς ξαναπάρει ὁ ὕπνος. Νά προσεύχεστε ἔτσι ὅπως εἶστε ξαπλωμένοι. Αὐτό δέν εἶναι κακό. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἂν συ-

νηθίσετε νά λέτε τήν εὐχή ἢ κάποιον ψαλμό στό μεσοδιαστήματα τοῦ ὕπνου θά διώχνετε ὄλους τούς κακούς λογισμούς, πού σᾶς πολεμοῦν ἐκείνη τήν ὥρα.

Τήν παρακάτω προσευχή στόν φύλακα ἄγγελό μας, τήν βρίσκουμε στό τέλος τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου. Καλό εἶναι νά τήν λέμε τουλάχιστον τό βράδυ πρίν κοιμηθοῦμε.

Εὐχή εἰς τόν φύλακα Ἄγγελον

Ἄγιε Ἄγγελε, ὁ ἐφεστῶς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καί ταιλαιώρου μου ζωῆς, μὴ ἐγκαταλίπης με τόν ἀμαρτωλόν, μηδὲ ἀποστής ἀπ' ἐμοῦ διὰ τὴν ἀκрасίαν μου· μὴ δώης χώραν τῷ πονηρῷ δαίμονι κατακυριεῦσαι μου τῇ καταδυναστείᾳ τοῦ θνητοῦ τούτου σώματος· κράτησον τῆς ἀθλίας καί παρειμένης χειρός μου, καί ὁδήγησόν με εἰς ὁδὸν σωτηρίας. *Ναί, ἄγιε Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, ὁ φύλαξ καί σκεπαστῆς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καί τοῦ σώματος, πάντα μοι συγχώρησον, ὅσα σοι ἔθλιψα πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καί εἴ τι ἡμαρτον τὴν σήμερον ἡμέραν· σκέπασόν με ἐν τῇ παρουσίᾳ νυκτὶ καί διαφύλαξόν με ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀντικειμένου, ἵνα μὴ ἐν τινὶ ἀμαρτήματι παροργίσω τὸν Θεόν· καί πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον τοῦ ἐπιστηρίζαι με ἐν τῷ φόβῳ αὐτοῦ καὶ ἄξιον ἀναδειχθῆναι με δοῦλον τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος. Ἀμήν.*

Μετάφραση

Άγιε Άγγελε, ό προστάτης τής κακής ψυχής μου και ταλαίπωρης ζωής μου, μή μ' έγκαταλείψεις τόν άμαρτωλό, ούτε νά φύγεις από κοντά μου, έπειδή είμαι άσυγκράτητος μήν έπιτρέψεις στό διάβολο νά μέ κυριεύσει μέ τή τυραννία του σώματος, πού είναι θνητό. Κράτησε τό κακό κι έξαντλημένο χέρι μου και όδήγησέ με στό δρόμο τής σωτηρίας. Πραγματικά, άγιε Άγγελε του Θεού, πού

είσαι φύλακας και σκεπαστής τής άμαρτωλής μου ψυχής και του σώματος, όλα νά τά συγχωρέσεις όσα έκανα μέχρι σήμερα και μέ τά όποια σ' έπίκρανα. Νά μέ προστατεύσεις κι αυτή τή νύχτα από κάθε κακή διάθεση του αντίπαλου, για νά μή λυπήσω τό Θεό μέ κάποιον σφάλμα. Και νά μεσιτεύεις για μένα στόν Κύριο για νά μέ στηρίξει στό σεβασμό άπέναντί Του και νά μέ κάνει άξιο ύπήκου τής καλοσύνης Του. Άμήν. ❀

🌀 ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ

Στά πλαίσια τών δραστηριοτήτων τής Σχολής Γονέων και μέ πρωτοβουλίες του Μητροπολίτου μας, έλαβαν χώρα οι έξι ήμιλιες και διαλέξεις:

14 Μαΐου, ήμιλία από τόν Σεβ. Μητροπολίτη Σισανίου & Σιατίστης κ. Παύλο, μέ θέμα τά νέα ζευγάρια.

25 & 26 Μαΐου, ήμιλιες από τόν Παν. Άρχιμανδρίτη Καλλίνικο Μαυρολέοντα, Ίεροκήρυκα τής Ίερās Μητροπόλεως Καρπάθου και Ήγούμενο τής Ίερās Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγίου Γεωργίου Βασσών Καρπάθου, μέ θέμα: «*Νοιάζομαι για τό παιδί μου*».

26 Ίουνίου, ήμιλία από τόν Πρωτοπρεσβύτερο π. Σπυρίδωνα Βασιλάκο, τής Ί. Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας και διευθυντή του εκεί Έκκλησιαστικού Ραδιοφωνικού Σταθμού, μέ θέμα: «*Η άλήθεια τών παραμυθιών*».

18 Σεπτεμβρίου, ήμιλία από τόν Σεβ. Μητροπολίτη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαο, μέ θέμα: «*Η Οικογένεια ως έργαστήρι Αγιότητας*».

21 Σεπτεμβρίου, ήμιλία από τόν Σεβ. Μητροπολίτη Προικονήσου κ. Ίωσήφ, μέ θέμα: «*Όρθόδοξο ήθος και διαπροσωπικές σχέσεις*».

Άπό τίς δραστηριότητες τής Σχολής Γονέων τής Μητροπόλεως σέ Λέρο και Κάλυμνο.

ΓΑΜΟΣ: «ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΜΕΓΑ»¹

Νικόλαος Φραντζής, Φοιτητής Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

Ο γάμος αποτελεί κεντρικό γεγονός στην ζωή των ανθρώπων κάθε φυλής και κάθε εποχής. Η γενετήσιος επιθυμία είναι δώρο του Θεού στον άνθρωπο έντασσομένο στο πλαίσιο της πρόνοιός του για αυτόν, άφοϋ συνιστά τήν κινητήριον δύναμη πού ώθει τούς ανθρώπους νά έλθουν σέ γάμο. Χάριν αὐτῆς δημιουργήθηκε ἡ πρώτη, ἀλλά καί ἡ διαχρονικότερη μορφή κοινωνίας, ἡ οἰκογένεια. Γιά νά κατανοηθεῖ ὁμως ἡ ἀξία τῆς σύζευξης δύο ἀνθρώπων εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐπισημανθεῖ ἡ ὑπαρξιακή σχέση μεταξύ τῶν δύο φύλων ὅπως ἐπίσης καί ἡ σχέση μεταξύ τους πρὶν τήν πτώση, μετὰ τήν πτώση καί μετὰ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στό βιβλίον τῆς Γενέσεως παρατίθεται ἡ παρακάτω διήγηση: «Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός, οὐ καλόν εἶναι τόν ἄνθρωπονμόνον, ποιήσομεν αὐτῷ βοηθόν κατ'αὐτόν... καί ἐπέβαλεν ὁ Θεός ἔκστασιν ἐπὶ τόν Ἀδάμ καί ὑπνωσε, καί ἔλαβε μία τῶν πλευρῶν αὐτοῦ καί ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς. Καί ὠκοδόμησεν ὁ Θεός τήν πλευράν, ἣν ἔλαβε ἀπό τοῦ Ἀδάμ, εἰς γυναῖκα καί ἤγαγεν αὐτήν πρὸς τόν Ἀδάμ. Καί εἶπεν Ἀδάμ, τοῦτο νῦν ὅστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καί σάρξ ἐκ τῆς σαρκός μου, αὐτή κληθήσεται γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ἐλήφθη αὐτή».² Ἄν ἀπό τήν παραπάνω διήγηση γίνει ἡ διάκριση μεταξύ τοῦ γλωσσικοῦ κώδικα καί τῆς ἀλήθειας πού αὐτός ἐκφράζει, γίνεται ἀντιληπτῆ ἡ στενή σχέση πού ὑπάρχει μεταξύ τῶν δύο φύλων, ἡ ὁποία βρίσκεται στή βάση τῆς δη-

μιουργίας τους. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός μαρτυρεῖ πώς δέν εἶναι καλό γιά τόν Ἀδάμ νά εἶναι ἄμωνος. Πλάθει λοιπόν τήν γυναῖκα λαμβάνοντας σάρκα ἀπό τήν πλευρά τοῦ Ἀδάμ. Ὁ πρωτόπλαστος, ἀναγνωρίζοντας στό πρόσωπο τῆς γυναίκας τόν ἑαυτό του, ἀναφωνεῖ πώς αὐτή εἶναι ὅστω ἀπό τά ὀστά μου καί σάρκα ἀπό τήν σάρκα μου ὑποδηλώνοντας ἀκριβῶς τήν πληρότητα τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ἡ ὁποία συνίσταται καί ἀπό τά δύο φύλα. Ἐπίσης ἕνα ἄλλο στοιχεῖο πού ὑποδεικνύει ὄχι ἀπλῶς τήν ἰσοτιμία τῶν δύο, ἀλλά τήν ὄντολογική τους συγγένεια, εἶναι ἡ ρίζα τῶν λέξεων «ἄνδρας» καί «γυναῖκα», πού χρησιμοποιοῦν τό πρωτότυπο ἑβραϊκό κείμενο. Ὁ ἄνδρας ὀνομάζεται «ἴσα» καί ἡ γυναῖκα «ἴς». Ἡ μόνη διαφορά τῶν παραπάνω λέξεων εἶναι οἱ καταλήξεις.

Ἐρμηνεύοντας ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τά τῆς δημιουργίας ἀναφέρει μεταξύ ἄλλων: «τά τῆς συνουσίας ἐγέναν μετὰ τήν παράβαση, μέχρι τότε ζοῦσαν ὡς ἄγγελοι μέσα στόν παράδεισο χωρίς νά φλέγονται ἀπό τήν σαρκική ἐπιθυμία, οὔτε νά πολιορκοῦνται ἀπό ἄλλα πάθη, δέν εἶχαν ἀνάγκη νά φοροῦν ροῦχα, οὔτε πιέζονταν ἀπό τίς φυσικές ἀνάγκες, διότι ἦσαν ντυμένοι μέ τήν θεϊκή δόξα». Ἡ φράση «θεϊκή δόξα» πού χρησιμοποιεῖ ὁ ἱερός πατήρ, εἶναι ἡ λέξη κλειδί πού μᾶς ἐπιτρέπει νά κατανοήσουμε τίς σχέσεις τῶν πρωτοπλάστων μεταξύ τους καί μέ τόν Θεό. Ἡ μετοχή στίς ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ εἶναι τό ἐνοποιητικό στοιχεῖο πού συνδέει τούς ἀνθρώπους μέ τόν Θεό, μεταξύ τους καί μέ ὅλη τήν κτίση. Ἡ ἔνωση μέ τόν Θεό σύμφωνα μέ τόν

1. Πρὸς Ἐφεσίους: ε', 32.

2. Γένεσις: β', 18-23.

Άγιο Ιωάννη τόν Χρυσόστομο ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό κάθε φυσική ἀνάγκη καί τόν ἀνάγει σ' ἓνα ἄλλο ἐπίπεδο, ὅπου παύει νά «σκέφτεται» καί ξεκινᾶ νά ζεῖ.

Μετά τήν πτώση καί τήν εἰσαγωγή τοῦ θανάτου στήν ἀνθρώπινη ἱστορία οἱ σχέσεις μεταξύ τῶν δύο φύλων ἀλλά καί γενικότερα οἱ σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ Θεοῦ καί μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τῆς κτίσης διαταράσσονται σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἡ ἐνότητα, πού πρίν διασφάλιζε τήν ἁρμονική καί ἀέναη πορεία πρὸς τό καθομοίωσιν, παύει νά ὑφίσταται μέ τραγικές συνέπειες στήν ὅλη λειτουργία τοῦ σύμπαντος. Γιά νά μήν ἐξαφανισθεῖ τό ἀνθρώπινο γένος μετά τήν εἴσοδο τοῦ θανάτου ὁ «εὐμήχανος» Θεός «συνεχώρησεν διά τῆς συνουσίας αὐξηθῆναι τό γένος». Ἡ γέννηση τῶν παιδιῶν, ἡ τεκνογονία, εἶναι πολύ μεγάλη παρηγοριά λόγῳ τῆς θνητότητος τῶν ἀνθρώπων. Ὁ γάμος γίνεται ἀρχικά μέσον πρὸς τεκνογονία. Γιά νά κτυπήσει τό φοβερό πρόσωπο τοῦ θανάτου ὁ Θεός χάρισε «τήν τῶν παίδων διαδοχήν». Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι μέ τήν ἀπόκτηση τέκνων ἔβλεπαν τήν συνέχιση τῆς ζωῆς τους καί παρηγοροῦνταν γιά τόν θάνατό τους. Ἡ τεκνοποιία θεωρεῖται ἀρχική αἰτία τοῦ γάμου.

Μετά ὅμως τήν κατάργηση τοῦ θανάτου διά τῆς Ἀναστάσεως ὁ γάμος ἀποκτᾶ τελεο-

λογική δυναμική. Σκοπός του εἶναι ἡ θέωση τῶν συζύγων διά τῆς ἐνώσεως τους μέ τόν Θεό καί μεταξύ τους. Ὁ ἔρωτας τῶν δύο φύλων διά τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ἐκεντρίζεται στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί στήν συνέχεια τροφοδοτεῖται καί ἐξελίσσεται σέ μία ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη ὅπου τό ἐγώ παύει νά ὑφίσταται ὄχι ὡς ταυτότητα ἀλλά ὡς ἐμπαθές θέλημα.

Οἱ σεξουαλικές σχέσεις μεταβάλλονται σταδιακά ἀπό ἀπλή βιολογική ἐκτόνωση σέ ἀρωγό πνευματικῆς τελειώσεως. Ὁ Ἅγιος Πορφύριος μᾶς πληροφορεῖ πῶς: «Ὁ σαρκικός ἔρωτας μέσα στόν γάμο βοηθάει στόν πνευματικό. Εἶναι δύσκολο νά σοῦ τό ἐξηγήσω ἀλλά μέσα στόν γάμο ὁ σαρκικός ἔρωτας γίνεται πνευματικός, μεταβάλλεται. Δέν μπορῶ νά σοῦ τό διατυπώσω. Σιγά-σιγά

τό ζευγάρι ἐνώνεται πολύ καί μέ τόν σαρκικό ἔρωτα καί μέ τόν πνευματικό· προχωρεῖ πρὸς τόν πνευματικό καί στό τέλος μένει αὐτός, ὁ πνευματικός, καί δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τόν σωματικό. Γιά νά γίνει ὅμως αὐτό, πρέπει νά προχωρήσει πολύ στόν πνευματικό. Ὁ σαρκικός ἔρωτας δέν εἶναι μόνο γιά τήν τεκνογονία. Βοηθάει στόν πνευματικό ἔρωτα. Ἀλλά μέσα στόν γάμο, μέ τήν εὐλογία καί τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔξω ἀπό τόν γάμο σχέση ἀλλάζει σέ λίγο καί γίνεται βάσανο. Μπερδεύει καί βασανίζει τούς ἀνθρώ-

πους. [...] Καθώς φτιάχνουν ό καθένας τήν προσωπικότητά του, προχωροῦν, ἐργάζονται, δημιουργοῦν καί ἐνώνονται. Καί τρελαίνεται ό ένας γιά τόν ἄλλον χωρίς νά μιλοῦν. Κάπως ἔτσι, ἄς ποῦμε, γίνεται καί μέ τόν Θεό. Ἀλλά πολύ λίγο μοιάζει.»³

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφερόμενος πρὸς τούς Ἐφεσίους παραλληλίζει τίς σχέσεις τῶν συζύγων μέ τήν σχέση Χριστοῦ καί ἐκκλησίας. «Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καί ό Χριστός ἠγάπησεν τήν ἐκκλησίαν καί ἑαυτόν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς...»⁴, ἀναφέρει, ὑποδηλώνοντας τήν ὑποχρέωση πού ἔχουν οἱ σύζυγοι νά κενώνουν τούς ἑαυτούς τους κατά τό παράδειγμα τῆς κενώσεως τοῦ Θεανθρώπου γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὁ ἄνδρας πλέον

3. Ἀ. Κωστάκου, Συνομιλώντας μέ τόν γέροντα Πορφύριο, ἔκδ. «Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος», 2012, σελ:118-119.

4. Πρὸς Ἐφεσίους: ε΄,25.

δέν ζεῖ γιά ἐκείνον ἀλλά γιά τήν γυναῖκα του καί ὁμοίως ἡ γυναῖκα δέν ζεῖ γιά τόν ἑαυτό της ἀλλά γιά τόν ἄνδρα της. Ὁ παραπάνω παραλληλισμός φανερώνει τήν σωτηριολογική προοπτική τοῦ γάμου καί παρακινεῖ τόν Ἄπ. Παῦλο νά τόν προσδιορίσει ὡς «μυστήριον μέγα».

Σύμφωνα μέ τά παραπάνω ό γάμος δέν εἶναι μία τελετή πού ἀπλῶς ἐπισημοποιεῖ τό δεσμό δύο ἀνθρώπων ἀλλά ἓνα μυστήριο πού ἀγιάζει τούς συμμετέχοντες καί τούς εἰσάγει στήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ὡς συνεργό στόν ἀγώνα τό ζευγάρι ἐνώνεται ἀρχικά μεταξύ του καί σταδιακά μέ τήν εὐρύτερη οἰκογένεια του καί ὅλους τούς ἀνθρώπους. Σπᾶνε τά στενά ὄρια τῆς οἰκογένειας καί τό ζευγάρι ἀνοίγεται στήν ἐλευθερία τῶν τέκνων τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ὅπου σ' αὐτήν τήν κατάσταση ό κάθε ἄνθρωπος γίνεται πατέρας, μητέρα, υἱός, θυγατέρα καί σύζυγος. ❖

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΚΑΛΥΜΝΙΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΤΗΣ ΦΛΩΡΙΔΑΣ Η.Π.Α.

Ἀπό τήν ἐπίσκεψη τοῦ Καλυμνίου Δημάρχου τῆς πόλεως τοῦ Τάρπονς Σπρινκς τῆς Φλώριδας Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμε-

ρικῆς, κ. Χρυσόστομου Ἀλαχοῦζου στήν Μητρόπολη Καλύμνου.

Ὁ Μητροπολίτης μας κ. Παῖσιος τόν καλωσόρισε, τοῦ εὐχήθηκε νά εἶναι καλοστερωμένος καί τοῦ δώρισε τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί τό βιβλίό τῆς Παναγίας τῆς Κεχαριτωμένης.

Ἐντύπωση μᾶς ἔκανε ὅτι, ὅπως μᾶς εἶπε ό ἴδιος, πρὶν ἀπό κάθε δημοτικό συμβούλιο γίνεται προσευχή γιά νά τούς φωτίσει ό Θεός!

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΗ ΛΕΡΟ

*Μεγ. Παρασκευή - Άποκαθήλωση
Τ. Μητροπολιτικός Ναός «Εὐαγγελισμός
τῆς Θεοτόκου» Λέρου.*

Μεγ. Παρασκευή - Άποκαθήλωση στην «Παναγία του Κάστρου» Λέρου.

Μέγα Σάββατο - Άφιξη Αγίου Φωτός καί Ανάσταση στη Λέρο.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Κωνσταντίνος Αλαγκιοζίδης, Πτυχιούχος Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

Προσδοκῶ Ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· φράση κομβική, βαθύτατα περιεκτική με ἀτέλεστη δυναμικότητα, φράση ἀμιγῶς χριστιανική. Ὅλη ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τρόπο ἐμφανῆ καὶ ἐνίοτε ἀπροκάλυπτο δομεῖται καὶ διαρθρώνεται γύρω ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀνάστασης.

Ὅλο τό Εὐαγγέλιο καὶ τό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων θεμελιώθηκε στήν ἔννοια αὐτή, ὄχι ὡς ἔννοια μέ ἀφαιρετική σημασία, ἀλλά ὡς ζωντανή πραγματικότητα, ἀφοῦ εἶδαν, ἄκουσαν, ἄγγιξαν, ἔφαγαν, ὁμίλησαν καὶ ἐν ὀλίγοις κοινώνησαν μέ τόν ἀναστάνα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Αὐτό, ἄλλωστε, τό γεγονός, ἔδωσε καὶ ὅλη ἐκείνη τή ζωτικότητα καὶ τὴν ἐνέργεια στοὺς Ἀποστόλους νά φύγουν στά πέρατα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου καὶ νά κηρύξουν ἀκριβῶς τόν Ἐσταυρωμένο καὶ ταυτόχρονα ἀναστημένο Ἰησοῦ Χριστό.

Ὡστόσο, ἡ ἔννοια τῆς Ἀνάστασης δέν εἶναι δόκιμο εἶτε νά περιοριστεῖ αὐτόνομα εἶτε νά μεριστεῖ ὡς δευτερεῖον γεγονός. Ἀποτελεῖ τὴν κορωνίδα σέ μιά ἀλληλουχία γεγονότων καὶ πράξεων, σύμφωνα μέ τό Οἰκονομικό ἔργο τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο· δηλαδή τὴν ἐνσάρκη παρουσία τοῦ Υἱοῦ-Λόγου στό κτιστό γίνεσθαι, πρὸς σωτηρία τοῦ ἐκούσια ἐπεσμένου ἀνθρώπου, ἀπὸ ἀτέρμονη καὶ ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη.

Ἡ σωτήρια αὐτὴ ἐπέμβαση ἐκκινεῖ μέ τὴν ἴδια τὴ Σάρκωση, τὴν κένωση, δηλαδή, τοῦ Θεοῦ μέ τὴ πρόσληψη τῆς κτιστότητας, τὴν

καταξίωση τῆς καὶ τόν καθαγιασμό τῆς, τὴν παροχή τῆς διδασκαλίας καὶ τόν ὀρθό τρόπο ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Κέντρο τῆς ἔχει τὴν ἀγαπητικὴ κοινωνία μέ τό Θεό καὶ τὴν κτίση, τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἄρση τῆς ἀμαρτίας, τόν κατὰ σάρκα θάνατο, μέ κορύφωση τελικά τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴν Ἀνάληψη, πρὸς ἐνδυνάμωση τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἀφενός

νά γίνει κατανοητό ὅτι ὁ μεγαλύτερος καὶ ἀπεχθέστερος ἐχθρός τους, ὁ θάνατος, νικήθηκε καὶ ἀφετέρου ὅτι ἀνοίγεται ἡ πόρτα στήν αἰωνιότητα, στό διαυγέστερο φῶς, στήν ἀληθινὴ κοινωνία καὶ μακαριότητα, στήν ὄντως Ζωή.

Εἶναι πολὺ σημαντικό νά ὑπογραμμιστεῖ, πῶς τούτῃ ἡ Ἀνάσταση δέν περιορίζεται μόνο καὶ ἀποκλειστικά στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ εἶναι βεβαία πεποιθή-

ση τῶν Χριστιανῶν ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι θά ἀναστηθοῦν σῶματι καὶ ψυχῇ, ἀπὸ τόν Κύριο τῆς Ζωῆς, κατὰ τόν τύπο τοῦ Ἰδίου. Πολλὰ χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ γεγονότα στερεώνουν τὴν πεποίθηση αὐτὴ τῶν Χριστιανῶν. Συγκεκριμένα καὶ ἐπὶ παραδείγματι στήν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ προφήτης Ἡσαΐας ὁμολογεῖ: «ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ ἐφφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῆ» (Ἠσ. κστ'. 19). Οἱ ἀναστάσεις, ἐν συνεχείᾳ, πού πραγματοποιήσαν ὁ Χριστός καὶ οἱ Ἀπόστολοι λειτουργοῦν ὡς τύπος τῆς ἐσχατολογικῆς Ἀνάστασης.

Ὁ Ἄπ. Παῦλος, ἀπὸ τὴν ἄλλη, δήλωνε στοὺς Θεσσαλονικεῖς ὅτι ὅλοι θά ἀναστηθοῦν μέ τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ καὶ θά ζήσουν

μαζί Του: «Αὐτός ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον» (Α' Θεσ. δ', 16). Ὁ ἴδιος, ἐν τέλει, ὁ Χριστός βεβαιώνει πῶς: «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰω, ια', 25), φράση, ἡ ὁποία μὲ ἄλλα λόγια, σημαίνει ἀκριβῶς τὴν πνευματοποίηση καὶ ζωοποίηση στὴν ἄρρητη ἀ-χρονική καὶ ἀ-τοπική σφαίρα.

Πέρα ὅμως ἀπὸ αὐτά, παράλληλα, πολ- λά ἐρωτήματα ἐγείρονται γιὰ τὴν ποιότητα, τὸν τρόπο καὶ τὸ εἶδος τῆς Ἀνάστασης τῶν νεκρῶν. Πρέπει νὰ γίνῃ κατανοητό, πῶς μὴ ἀνθρωπομορφική, κοσμική καὶ συνεκδοχικά καταφατική προσέγγιση τῆς ἔννοιας αὐτῆς πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Τούτη ἡ κατάσταση πρέπει, ἐξαρχῆς, νὰ τοποθετηθεῖ στὸ ἐσχατολογικὸ πλαίσιο, ὅπου κάθε μὴ ἀπὸ τίς παραπάνω παραμέτρους δὲν ταιριάζουν, διότι ἡ πεπερασμένη λογικὴ ἀδυνατεῖ νὰ ἀποδώσει κάτι ἄγνωστο ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχει τὰ ἐκφραστικά μέσα γιὰ νὰ τὸ περιγράψῃ. Ὅποτε εὐκόλα ἀποδεικνύεται καὶ ἡ ἐν πολλοῖς ἄγνοια ἢ καὶ ἄρνηση λεπτομεροῦς περιγραφῆς ἀπὸ τοὺς Πατέρες, πλὴν ὀρισμένων, γιὰ τὴν Ἀνάσταση.

Σημαίνοντα ρόλο, λοιπόν, στὴν «κατανόηση» τῆς Ἀνάστασης ἀποτελεῖ ἐξαρχῆς ἡ πληρότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Μιὰ δι-αρχικὴ ἀντίληψη, ἀπαραίτητα θὰ κολόβωνε τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο καὶ θὰ τὸν μέριζε σὲ ψυχὴ καὶ σῶμα. Ὡστόσο, ἡ βιβλικὴ παράδο-ση θέλει τὸν ἄνθρωπο ὡς ἐνιαία ψυχοσωματι-κὴ ὄντοτητα. Ἐκεῖ, δηλαδή, πού αὐτὴ ἡ φύση συναντᾷ τὴν ὑπόσταση τοῦ καθενός. Βέβαια, ὁ θάνατος, φαινομενικά, χωρίζει βιαίως τὴ φύση, ἀλλὰ ἐδῶ ἀκριβῶς παρεμβάλλεται ἡ ἐλπίδα τῆς Ἀνάστασης. Ἐλπίδα ἐπανένωσης τοῦ ἀκέραίου προσώπου ὄχι στὴν προτέρα φθαρτὴ χωροχρονικὴ συγκυρία ἀλλὰ σὲ μὴ πνευματικὴ καὶ ἄρρητη, δυναμικὴ καὶ ἄφθαρ-

τη, κοινωνικὴ, ἀγαπητικὴ καὶ ἐν τέλει χριστο-ειδῆ κατάσταση. Πρόκειται, κοντολογίς, γιὰ μὴ ψυχοσωματικὴ ὄντολογία, ἡ ὁποία με-τουςιώνεται καὶ πνευματώνεται μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ποιότητα, αὐτὴ ἐπιτελικά, τῶν μετα-μορφωμένων ἀνθρώπων, θὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴ δεκτικότητα τοῦ ἴδιου τοῦ ὄντος ὡς πρὸς τὸν Θεό· ἢ μὲ διαφορετικὰ λόγια καὶ εἰ-δικότερα, κάθε ἄνθρωπος προετοιμάζει τὴν ἐσχατολογικὴ ὄντολογία του ἀπὸ τὸ «νῦν» (καὶ ἐδῶ φαίνεται ἡ σπουδαιότητα τῆς πα-ρούσας ζωῆς) καὶ ἱκανώνεται παθητικά τὴν Ἀνάσταση εἴτε καιγόμενος ὡς ἀκοινωνη-τος (κόλαση) εἴτε εὐφραινόμενος ἐν πλήρη κοινωνία (παράδεισος). Τὸ ἄφθαρτο καὶ με-ταμορφωμένο ἀναστάσιμο σῶμα πάντα θὰ ὑπάρχει, ἀλλὰ ὄχι μὲ τὴν ἴδια ποιότητα στὸν καθένα ἄνθρωπο.

Τέλος, ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ἡ ἔννοια τοῦ χρόνου στὴ συνάφεια αὐτῆ. Χαρακτηριστι-κὸ σημεῖο τῆς Παύλειας θεολογίας, ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ κομμάτι εἶναι ὅτι ἡ ἀφθαρτοποίη-ση τῆς ἐνιαίας ὄντολογίας ἐκκινεῖ ἀπὸ τὴν παρούσα πραγματικότητα καὶ τελειοποιεῖται ἀτέλεστα στὰ ἐσχάτα. Ἡ αἰωνιότητα, δηλα-δὴ, παροντοποιεῖται καὶ ὁ χρόνος διαστέλλε-ται κατὰ παράδοξο τρόπο στὴ «χρονικότη-τα» τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ζεῖ καὶ βιώνει τὴν προσωπικὴ σχέση μὲ τὸν Θεό ἀπὸ τὸ νῦν ἕως τὸ ἄχρονο, παθαίνοντας τὴ μεταμορφωτι-κὴ ἀλλοίωση τῆς ἀναστάσιμης κατάστασης. Τότε εἶναι πού ὁ ἄνθρωπος σύν-χωρεῖται μὲ τὸν Θεό ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ὀνομάζονται οἱ τε-θνεῶτες «συγχωρημένοι», διότι ἔχουμε βε-βαία πεποίθηση καὶ ἐλπίδα ὅτι ἀναστήθη-καν καὶ ζοῦν μέσα στὸν Χριστό, βιώνουν καὶ ἀνταποδίδουν τὴν ἀγάπη Του σὲ ἕνα ἄρρη-το κοινωνικὸ πλαίσιο τόσο σὲ ὀριζόντια ὅσο καὶ σὲ κάθετο ἀνθρωπολογικὰ ἀναστάσιμο ἐπίπεδο. ❧

Πάσχα, κοντά στα γεροντάκια του «Ίσιδωρείου» Γηροκομείου.

Κυριακή του Πάσχα στον Γ. Μητρ. Ναό «Εύαγγελισμός τῆς Θεοτόκου».

Ὁ Μητροπολίτης, τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, συνοδευόμενος ἀπὸ τίς τοπικὲς Ἀρχές τῆς Λέρου, ἐπισκέφτηκαν, γιὰ νὰ χαιρετίσουν τοὺς ὑπευθύνους καὶ τοὺς ἐργαζομένους στὸ Hot Spot τῆς Λέρου (στὴν περιοχὴ Λεπιδῶν), καὶ ἀντήλλαξαν τὸν ἐόρτιο χαιρετισμὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», καὶ κατὰ τὴν ὀρθόδοξο παράδοση μοίρασε τὸ κόκκινο αὐγὸ σὲ ἔνδειξη τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ. Στὶς ἐγκαταστάσεις τῶν Hot Spot, μεταξύ τῶν ἄλλων προσφύγων, ὑπάρχει μία ὁμάδα χριστιανῶν τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Μητροπολίτης μετὰ τοῦ Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀρχιμ. Στεφάνου Κατέ καὶ τοῦ πρωτ. Δαμασκηνοῦ Παλαπουγιούκ, ἔψαλλαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Συγκινητικὸ ἦταν ὅτι μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὁμάδα τῶν χριστιανῶν τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας, ὑπάρχει καὶ Διάκονος τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ὁμάδα τῶν ἀδελφῶν του χριστιανῶν ἔψαλλαν καὶ αὐτοὶ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», σύμφωνα μὲ τὸ δικό τους ἐκκλησιαστικὸ τυπικὸ καὶ ὕμνους κατὰ τὴν δική τους τάξη καὶ παράδοση τῆς λατρείας

τους καὶ μὲ χειροκροτήματα ὑμνοῦσαν τὸν Ἀναστάντα Κύριο.

Ὁ Μητροπολίτης μοίρασε τὸ κόκκινο αὐγὸ καὶ τοὺς εὐχήθηκε ὅπως ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης, τῆς Εἰρήνης καὶ τῶν Οἰκτιρμῶν ἀσφαλῶς ἀκούει τὸ αἴτημά τους, πού εἶναι αἴτημα εἰρήνης καὶ ἐλευθερίας.

Ὁ Διάκονος, ἐκ μέρους τῆς ὁμάδος, εὐχαρίστησε τὸν Μητροπολίτη καὶ τίς Ἀρχές γιὰ τὴν ἐπίσκεψή τους καὶ τὴν ἀλληλεγγύη τους.

ΤΟ ΙΕΡΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

Γραμμένος Ἀθανάσιος, Δημοσιογράφος-Πτυχιούχος Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

Τὸ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὸν κατεξοχήν φορέα τῆς Θείας Χάριτος. Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δράσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐκκλησίας εἶναι καὶ ἡ ὑπαρξη πλούσιας λειτουργικῆς ζωῆς, μέσα στὴν ὁποία τὰ πάντα ἔχουν διαμορφωθεῖ ἀπὸ τοὺς πατέρες «εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν». Μὲ τὴν παραπάνω ἀναφορά θέλουμε νὰ καταδείξουμε πὼς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ἡ κάθε κινητὴ ἢ ἀκίνητη ἐορτὴ, ἀκολουθία ἢ δοξολογία, δέν ἔχει τοποθετηθεῖ τυχαία, ἀλλὰ ἔχει συγκεκριμένο ποιμαντικό ἔργο νὰ ἐπιτελέσει. Παράλληλα οἱ εὐαγγελικὲς καὶ ἀποστολικὲς περικοπὲς πού ἔχουν ἐπιλεχθεῖ νὰ ἀπαρτίζουν τὴν κάθε λειτουργικὴ ἡμέρα τοῦ ἔτους, μαζί μὲ τὴν ἀντίστοιχη ὑμνογραφία, ἔχουν θεθεῖ μὲ τὸ ἴδιο σκεπτικό, δηλαδή νὰ διδάξουν καὶ νὰ φωτίσουν τὸ ποιμνιο, ἀκολουθώντας συγκεκριμένη μεθοδολογία καὶ τακτικὴ, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν οἰκείωση τῶν θείων νοημάτων καὶ τὴν διαμόρφωση στιβαρῆς σχέσεως τῶν πιστῶν μὲ τὸν λατρευόμενο Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀπτική γωνία θὰ προσπαθήσουμε νὰ ψηλαφίσουμε καὶ τὸ μυστήριο τοῦ Ἱεροῦ Εὐχέλαιου, δηλαδή ὡς ἀναπόσπαστο μέρος τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τὸ ὁποῖο ἔχει ξεχωριστὴ σημασία.

Σύμφωνα μὲ τὴν λειτουργικὴ παράδοση τὸ Ἱερό Εὐχέλαιον σχετίζεται ἄμεσα μὲ τὴν μετάνοια, τὴν ἐξομολόγηση καὶ τὴν συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν, γεγονός πού δικαιολογεῖ καὶ τὴν τοποθέτηση του ἀπὸ τὴν ἐκκλησία μίαν μέρα πρὶν τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ ὅπου παραδοσιακά κοινωνεῖ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν (π. Βα-

σίλειος Καλλιακμάνης, «Ποιμαντικὴ καὶ Ἐκκλησιολογία»). Τὰ κείμενα πού τὸ συγκροτοῦν, τὸ καθιστοῦν «καθαρτήριο πῦρ», μιά τέλεια ἀφορμὴ μετανοίας ἢ ὁποία μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει κάλλιστα τὸν ἀδιάφορο καὶ χλιαρό (στὴν πίστη) χριστιανὸ στὴ μεταστροφή. Σημαντικό εἶναι νὰ κατανοηθεῖ πὼς τὸ μυστήριο εἶναι συνεργατικό ὅπως ἄλλωστε καὶ τὰ ὑπόλοιπα μυστήρια τῆς ἐκκλησίας. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὅταν ὁ πιστὸς δέν συμμετέχει μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ νοῦ στὴν λογικὴ λατρεία, τότε ἡ χάρη ἢ ὁποία βρίσκεται ἀποθησαυρισμένη ἐντὸς τοῦ μυστηρίου καθίσταται κατὰ κανόνα ἀνενέργητη. Φυσικά «τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ» καὶ δέν εἴμαστε ἐμεῖς πού θὰ τοῦ θέσουμε ὅρια, ἡ πείρα ὅμως τῶν λειτουργῶν τοῦ ἁγίου θυσιαστηρίου, ἀναφέρει πὼς ὁποῖος περιμένει ἀπὸ τὴν χριαλίδα τοῦ εὐχέλαιου καὶ μόνον νὰ δεῖ τὰ ὅποια ἀποτελέσματα καὶ τίς ὁποῖες λύσεις στὰ προβλήματα του, ἀντιμετωπίζει τὸ ἱερό τοῦτο μυστήριο μὲ θρησκόληπτο καὶ μαγικό τρόπο, προσέγγιση ἢ ὁποία ἀπέχει ἐξαιρετικά ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας.

Εἰσερχόμενοι λοιπὸν στὴν καρδιά τοῦ μυστηρίου βλέπουμε πὼς τὸ πρῶτο ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα (Ἰακ 5,10-16) ὑποδεικνύει πὼς ἡ προσευχὴ πού γίνεται μὲ ἀγάπη καὶ αὐταπάρνηση ἀπὸ τὸν ἕναν γιὰ τὸν ἄλλο ἀδερφό, σέ συνάρτηση μὲ τὴν ἐξομολόγηση καὶ τὴν βαθιὰ πίστη, εἶναι ἱκανὴ νὰ σώσει τὸν ἄρρωστο καὶ τὴν ἴδια στιγμή νὰ ὀδηγήσει στὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν του.

Τὸ ἀντίστοιχο εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα εἶναι αὐτὸ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη (Λκ 10, 25-37) τὸ ὁποῖο τονίζει μὲ τὴ σειρά του τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πρόσληψη τοῦ πλησίον, χωρὶς αὐτὴ

νά προσδιορίζεται από φυλετικά, κοινωνικά, θρησκευτικά ή έθνικά χαρακτηριστικά.

Ἡ 2η ἀποστολική περικοπή (Ρωμ 15,1-7) ἐπικεντρώνεται καί πάλι στήν σημασία τῆς ἐλάφρυνσης τοῦ ἀδερφοῦ ἢ ὁποῖα συντελεῖ στήν οἰκοδομή τῆς ἐκκλησίας «*ἵνα πάντες ἐν ὤσιν*». Ὅλοι οἱ πιστοί προτρέπεται ὁ ἀπόστολος νά δοξάζουν τόν Κύριο «*ὁμοθυμαδόν καί ἐν ἐνὶ στόματι*». Ἡ παραβολή τοῦ Ζακχαίου (Λκ 19,1-10) κατόπιν προβάλλει τήν μετάνοια ἀλλά καί τό δικαίωμα τῶν ἁμαρτωλῶν στή σωτηρία. Λίγο παρακάτω «*ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης*» (Α΄ Κορ 12,27-13,8) μιλά γιά τήν τέλεια ἀγάπη, δείχνοντας τήν ἀνθρωπότητα ὡς πανανθρώπινη ἀδελφότητα καί ὡς Σῶμα Χριστοῦ.

Μέ τό 3ο εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα (Μτ 10, 1,5-8) ἡ ἐκκλησία θέλει νά καταστήσει σαφές πώς τό χάρισμα καί χρίσμα τῶν τελεουργῶν τῶν μυστηρίων τῆς μίας, ἀγίας καί ἀποστολικῆς ἐκκλησίας προέρχεται ἀπό τήν ἀποστολική διαδοχή. «*Ὑμεῖς ἐστέ ναός Θεοῦ ζῶντος*» φωνάζει παρακάτω ὁ Παῦλος (Β΄ Κορ 6,16-7,1) ὑπερτονίζοντας γιά μιᾶ ἀκόμη φορά τήν σπουδαιότητα τῆς ἐνότητας τῶν πιστῶν, ὑπαινισσόμενος ταυτόχρονα καί τό μυστήριο τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας, ἀφοῦ μόνο μέσω αὐτῆς μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά τέτοια ποιότητας ἐνότητα. Μέ ἀνάλογη ἔνταση ὑποδεικνύει τήν σπουδαιότητα τῆς καθαρότητας καί τῆς ἀποχῆς ἀπό ὁποιαδήποτε ἐστία μολύνσεως. Στό ἀντίστοιχο εὐαγγέλιο (Μτ 8,14-23) ὑπερτονίζεται ἡ διαχρονική ἀξία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὅλες οἱ θεραπείες, κάθε ἀγιασμός συντελεῖται διά τοῦ λόγου ὁ ὁποῖος καί ἀποτελεῖ μυστικό φορέα τῆς χάριτος (π. Κωνσταντίνου Πλευράκη «*Τό μυστήριο τοῦ Ἰεροῦ Εὐχελαίου*», Ὑμνολογικά τεύχη γιά τό ἐκκλησίασμα). Ἔτσι λοιπόν ἀνάγνωση, μελέτη, κήρυγμα, καί ἀκρόαση τοῦ εὐαγγελίου δέ μπορεῖ νά λείπουν ἀπό τήν καθη-

μερινότητα τῶν χριστιανῶν. Ἀκολουθεῖ τό Β΄ Κορ 1,8-11 τό ὁποῖο κάνει λόγο γιά πλήρη ἀνάθεση τῆς βιωτῆς μας στόν παντοδύναμο Θεό. Ἡ παραβολή τῶν δέκα παρθένων (Μτ 25,1-13) στή συνέχεια, θέτει τό ζήτημα τῆς συντηρήσεως τῆς ἀγιοπνευματικῆς χάριτος ἀπό τήν στιγμή τοῦ βαπτίσματος μέχρι τό τέλος τοῦ βίου. Τήν ἴδια στιγμή ἡ εὐχή μοιράζει ἀπλόχερα ἐλπίδα, συστήνοντας ἕναν Θεό ὁ ὁποῖος «*ἐν ἰλαρότητι ἐλεεῖ, ὑπερβαίνει ἀνομίας, εἶναι ταχύς εἰς βοήθειαν καί βραδύς εἰς ὀργήν*» (παραπομπή).

Ἡ προτελευταία ἀποστολική περικοπή (Γαλ 5,22-6,2) παρουσιάζει τήν καρποφορία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνῶ τό Στ΄ Εὐαγγέλιο (Μτ 15,21-28) προβάλλει τή Χαναναία γυναίκα ὡς παράδειγμα πίστεως, προσευχῆς, ἐπιμονῆς καί ὑπομονῆς.

Τό τελευταῖο ἀποστολικό ἀνάγνωσμα (Α΄ Θεσ 5,14-23) ἐπικεντρώνεται γιά μιᾶ ἀκόμη φορά στήν φιλαλληλία, τήν ἀδιάκοπη προσευχή, τήν εὐχαριστία πρὸς τόν Ἰησοῦ Χριστό καί τελικά στήν κατάκτηση τῆς ἀγιότητας. Ἡ Ἐκκλησία ἄφησε γιά τό τέλος ἕνα ἐδάφιο τό ὁποῖο βρῖθει ἐλπιδοφόρων νοημάτων. Ὁ Κύριος στό Μτ 9,9-13 βρῖσκεται ὁμοτράπεζος τελωνῶν καί ἁμαρτωλῶν, ἀναγγέλλοντας πώς ἐνανθρώπησε γιά νά καλέσει αὐτούς στό τραπέζι τῶν γάμων, στό τραπέζι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἡ ἀκόλουθη εὐχή εὐρισκόμενη στό ἴδιο κλίμα, ἀποσπασματικά ἀναφέρει: «*Δέσποτα Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, οὐκ ἐκάλεσας δικαίους ἀλλά ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, ὡς τόν τελώνην, ὡς τήν πόρνην, ὡς τόν ληστήν, ὡς τόν βλάσφημον καί διώκτην τόν μέγαν Παῦλον, διὰ μετανοίας προσδεξάμενος. Πέτρον τόν κορυφαῖον καί ἀπόστολόν σου ἀρνησάμενόν Σε τρίτον, διὰ μετανοίας προσεδέξω καί προσελάβου...*».

Ἀλήθεια πόσο μεγάλη χαρά καὶ ἀγαλλίαση δίδει σέ ὄλους ἐμᾶς τό νά γνωρίζουμε πῶς ὄλοι αὐτοί οἱ μεγάλοι ἁμαρτωλοί ἐξελίχθηκαν σέ πυλῶνες τῆς ἐκκλησίας μας!

Τό περιεχόμενο τοῦ μυστηρίου εἶναι τόσο πλούσιο καί πλήρες πού θά μπορούσε νά ἀποτελέσει σπουδή καί ταυτόχρονα μία συμπυκνωμένη κατήχηση στήν ὀρθόδοξη πίστη, ἀφοῦ ὑποδεικνύει συγκεκριμένο τρόπο ζωῆς, ὁ ὁποῖος περιγράφεται μέσα ἀπό τά δεκατέσσερα ἀναγνώσματα, τίς εὐχές καί τούς ὕμνους πού τό ἀπαρτίζουν. Οἱ χριστιανοί ὀφείλουν νά ἀντιμετωπίζουν τόν συνάνθρωπο ὡς ἑαυτόν, ἐμφορούμενοι ἀπό ἀγάπη, θυσιαστικό καί ἀδελφικό πνεῦμα, συγκροτώντας ἕνα σῶμα μπολιασμένο πάνω στόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἄν δέ δοξάζεται ὁ Κύριος ἀπό τά στόματα καί τόν βίο τῶν πιστῶν δέν ἔρχεται ἡ ἀνακαίνιση. Ἄν ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Χριστό δέν εἶναι τέλεια καί ἡ πίστη δέν εἶναι κραταιά δέν ἔρχεται ἀπάντηση στό αἴτημα τῆς προσευχῆς. Ἄν ἡ βιωτή δέν ἐμφορεῖται ἀπό ἀσκητικό πνεῦμα καί δέν ὑπάρχει συμμετοχή στήν ἐκκλησιαστική καί μυστηριακή ζωή, τότε δέ μπορεῖ νά ὑπάρχει κοινωνία καί φιλία μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό. Τέλος ἂν δέν κάνομε τά πάντα νά συντηρήσουμε τήν Χάρη πού κατέχουμε ὄλοι οἱ βαπτισμένοι χριστιανοί,

τά τραγικά ἀποτελέσματα δέ θά ἀργήσουν νά φανοῦν στή ζωῆ μας. Ἀπεναντίας ἂν ἡ προσευχή μας ὁμοιάζει ποιοτικά μέ αὐτή τῆς Χαναναίας γυναίκας, ἂν μελετοῦμε τό λόγο Θεοῦ καθημερινά ἔχοντας παράλληλα τήν ἐλπίδα μας βασισμένη στόν Κύριο τῆς μακροθυμίας, τῆς συγχωρητικότητας καί τῆς ἀγάπης τότε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέν θά ἀργήσει νά ξεδιπλωθεῖ μπροστά μας.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά ἀφιερῶσω αὐτό τό ἀπλοϊκό κείμενο στή μνήμη τοῦ θεοῦ μου Δημήτρη. Ἐνα χρόνο πρὶν, ἀνήμερα Μ. Τετάρτης καί ὄντας στό κρεβάτι τοῦ πόνου, ἤρθε σέ ἐπαφή μέ τό λειτουργικό ἐγχειρίδιο τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου. Ἡ συντριβή καί ἡ ἀλλοίωση πού ὑπέστη ἀπό τήν ἀνάγνωση του ἦταν τόσο ἔντονη ὥστε μέ δάκρυα καί λαχτάρα ζήτησε νά συμμετάσχει στό μέγα μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως. Δύο ὥρες πρὶν τήν λαμπροφόρο Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου τό αἴτημα του εἰσακούστηκε καί λίγο ἀργότερα ὁ ἴδιος εὐλόγησε, ἀσπάστηκε, συγχώρησε, καλοτύχισε τήν οἰκογένεια του καί κοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Τήν Παρασκευή τῆς Διακαινησίμου ἀνήμερα τῆς μεγάλης θεομητορικής ἐορτῆς ἔφυγε γαλήνιος, ἀφήνοντας σέ ὄλους ἐμᾶς μία γεύση σωτηρίας. ✠

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

(ΤΡΙΤΟ ΑΡΘΡΟ)

Ζαχαριάδης Στέργος, Νοσηλεύτης Ψυχιατρικής Κλινικής Γενικού Νοσοκομείου Ρόδου,
Απόφοιτος Α.Τ.Ε.Ι. Αθήνας

Στό προηγούμενο άρθρο αναφερθήκαμε συνοπτικά στις επικρατούσες ψυχικές διαταραχές οι οποίες συναντώνται συχνότερα στην κλινική πράξη τόσο σε ένδοξο νοσοκομειακό περιβάλλον όσο και στην κοινότητα. Τό ερώτημα πού τίθεται στό πού ώφείλονται οι ψυχικές διαταραχές έχει ήδη άπαντηθεί. Οι ψυχικές παθήσεις είναι καταστάσεις οι οποίες άπορρέουν από πολλούς παράγοντες και οι όποιοι συνοπτικά είναι οι κάτωθι:

Κληρονομικότητα: Έχει πλέον άποδειχθεί ότι νοσήματα πού άφορούν τήν ψυχική σφαίρα έμφανίζονται συχνότερα σε στενό οικογενειακό περιβάλλον στό όποιο κάποιο άτομο νοσει.

Γονίδια: Τά όποια ένοχοποιούνται περισσότερο για τίς ψυχωσικές συνδρομές.

Διατροφή: Σύμφωνα μέ σοβαρές έπιστημονικές μελέτες άποδεικνύεται ότι, τά άτομα πού άκολουθούν Μεσογειακή διατροφή, ή όποια ώς γνωστό είναι πλούσια σε λαχανικά, φρούτα, ξηρούς καρπούς, ψάρια, έλαιόλαδο και δημητριακά όλικής άλέσεως έχουν πολύ λιγότερες πιθανότητες νά προσβληθούν από κατάθλιψη.

Κατάχρηση ούσιών: Άτομα τά όποια καταναλώνουν ναρκωτικά, μαριχουάνα, άναβολικά στεροειδή, μεγάλες ποσότητες άλκοόλης (οίνοπνευματώδη ποτά) παρουσιάζουν αύξημένο κίνδυνο για τήν δημιουργία ψυχικής νόσου.

Κοινωνικές έπιδράσεις: Φαίνεται ότι ένοχοποιούνται για τήν πρόκληση ψυχικών διαταραχών, όπως ή κακοποίηση, ή παραμέληση, τό κοινωνικό άγχος, τά έργασιακά

προβλήματα, ή κοινωνικο-οικονομική άνασφάλεια και ή μετανάστευση.

Ό διαμελισμός τής οικογένειας: Μελέτες άπέδειξαν ότι, παιδιά τά όποια μεγαλώνουν σε άρρωστημένο οικογενειακό περιβάλλον, στό όποιο οι ίσορροπίες και ή έννοια τής οικογένειας ως σύνολο καταλύεται έμφανίζουν σοβαρά ψυχικά νοσήματα.

Κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις: Έπαναλαμβανόμενοι τραυματισμοί στην κρανιακή χώρα (όδικά άτυχήματα, πτώσεις κ.ά.) διαταράσσουν τήν άρχιτεκτονική δομή του έγκεφάλου δημιουργώντας ψυχικές παθήσεις.

Τραυματικές έμπειρίες: Σεξουαλική κακοποίηση, άπώλεια άγαπημένου προσώπου, διαζύγιο, οικονομική κατάρρευση κ.ά.

Σοβαρές έπιπλοκές κατά τήν διάρκεια του τοκετού: ύποξαιμία βρέφους, τραυματισμός κρανίου κ.ά.

Όργανικά νοσήματα: Άγγειακό έγκεφαλικό έπείσοδειο, άρτηριοφλεβώδεις δυσπλασίες, νευρολογικά νοσήματα, μεταβολικά νοσήματα, γεροντική άνοια, ύπερθυρεοειδισμός, ύποθυρεοειδισμός, ήλεκτρολυτικές διαταραχές, νεοπλασματικοί κακοήθης όγκοι κ.ά.

Πεσιμιστική αντίληψη περί τής ζωής: Άτομα τά όποια αντίλαμβάνονται τήν ζωή ως μά διαρκή κατάσταση ταλαιπωρίας τής ανθρώπινης ύπαρξης και στερούμενοι τό αίσθημα τής έλπίδας είναι άρκετά έπιρρεπή στό νά παρουσιάσουν συναισθηματική διαταραχή.

Φαρμακευτικές ούσιες: Κάποιες φαρμακευτικές ούσιες προκαλούν ψυχικές διαταραχές.

Τό άποτέλεσμα τής βιώσεως τών άναφε-

ρόμενων αιτίων προκαλεί στον άνθρωπο μία βιοχημική ανισορροπία κάποιων ουσιών εντός του έγκεφάλου και οι όποιοι καλούνται ΝΕΥΡΟΔΙΑΒΙΒΑΣΤΕΣ.

Οι κυριώτεροι νευροδιαβιβαστές οι όποιοι εμπλεκονται στην δημιουργία των ψυχικών νοσημάτων είναι: 1) ή Σεροτονίνη, 2) ή Νοραδρεναλίνη, 3) ή Ντοπαμίνη, 4) τό γ-αμίνο βουτυρικό όξύ, 5) ή Άκετυλχολίνη.

Σκοπός των συγκεκριμένων χημικών ουσιών είναι ή επίτέλεση των φυσιολογικών νοητικών και συναισθηματικών λειτουργιών του ανθρώπου όπως είναι ή αντίληψη τής πραγματικότητας, ή μνήμη, ή χαρά, ή λύπη, ή μάθηση κ.ά. Η ανισορροπία αυτή σέ επίπεδο νευροδιαβιβαστών δημιουργεί τήν κλινική εικόνα και συμπτωματολογία των ψυχικών νοσημάτων π.χ. κατάθλιψη, παράδοξες φοβίες, άγχος, ψευδαισθήσεις κ.ά. Έτσι μπορούμε νά πούμε ότι, ένας έξωγενής παράγοντας π.χ. άπώλεια ενός αγαπημένου προσώπου σέ συνδιασμό μέ ένδογενή παράγοντα (κληρονομικότητα, γονίδια) προκαλούν χημική ανισορροπία στους ΝΕΥΡΟΔΙΑΒΙΒΑΣΤΕΣ μέ αποτέ-

λεσμα τήν δημιουργία ψυχικής νόσου. Κλασικό παράδειγμα άποτελεί ή κατάθλιψη και τό παθολογικό άγχος όπου τά επίπεδα των νευροδιαβιβαστών Σεροτονίνης και νοραδρεναλίνης μειώνονται σέ σημαντικό βαθμό.

Μπορούμε τώρα λοιπόν νά κατανοήσουμε πώς ή φαρμακοθεραπεία τήν όποία ακολουθεί ό άσθενής κατόπιν ιατρικών όδηγιών και μόνο στόχο έχει τήν έπαναφορά τής ίσορροπίας των ΝΕΥΡΟΔΙΑΒΙΒΑΣΤΩΝ σέ φυσιολογικά επίπεδα ώστε τό άτομο νά άπαλλαχθεί από τά ψυχοπαθολογικά συμπτώματα και στοιχεία πού προκαλεί ή νόσος π.χ. κρίση πανικού, παθολογικές ένοχές, κατάθλιψη, παθολογικό άγχος κ.ά.

Άφού άναφερθήκαμε συνοπτικά στην αίτιοπαθογένεια και στον μηχανισμό γεννήσεως των ψυχικών νοσημάτων θά σταματήσουμε εδώ. Τήν επόμενη φορά, πρώτα ό Θεός, θά προσεγγίσουμε τίς συχνότερες παθήσεις τίς όποίες δύναται νά συναντήσουμε στην κοινότητα ώστε νά κατανοήσουμε τον τρόπο σκέψεως του ατόμου μέ άπώτερο σκοπό τήν όρθή ποιμαντική. 🍷

Άπό τή ζωή των κατηχητικών σχολείων και τίς καλοκαιρινές συναντήσεις νέων και νεανίδων τής Ιερās Μητροπόλεως στό Άργος Καλύμνου.

ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Στήν Κάλυμνο, τήν Παρασκευή 8 Ἰουλίου 2016, στήν αίθουσα τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, πού βρίσκεται στήν ἐνορία Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς πόλεως Ποθαίας Καλύμνου, συγκεντρώθηκε, παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ.κ. Παΐσιου, ἡ Ἐπιτροπή τῶν Ἀπολυτηρίων Ἐξετάσεων τοῦ τμήματος Βυζαντινῆς Μουσικῆς, πού ὀρίσθηκε μέ τήν ὑπ' ἀρ. 135132/3480/1668/1188/8-6-2016 Ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καί Ἀθλητισμοῦ, ἀποτελούμενη ἀπό τοὺς κ.κ. Χατζηθεοδώρου Γεώργιο Διευθυντή ὡς προέδρου, Παππᾶ Μιλτιάδη καθηγητή μουσικῆς ὡς μέλους, Καραφύλλη Γεώργιο καθηγητή μουσικῆς ὡς μέλους, Θεουλάκη Ἐμμανουήλ καθηγητή μουσικῆς ὡς μέλους, καί Κουμπανάκη

Γεώργιο καθηγητή μουσικῆς ὡς μέλους. Ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ΥΠ.ΠΟ.Α. παρέστη ἡ κυρία Τσαγκάρη Φωτεινή. Ἡ ἀνωτέρω Ἐπιτροπή ἀφοῦ ἐξέτασε τοὺς ὑποψηφίους σπουδαστές, ἔκρινε ἱκανοὺς τοὺς παρακάτω σπουδαστές γιά χορήγηση τοῦ καθενός ἀναγραφομένου τίτλου σπουδῶν:

- Ζαῖρη Δημήτριο τοῦ Ποσειδῶνα, δίπλωμα βυζαντινῆς μουσικῆς μέ βαθμό ἄριστα.
- Πρωτοπρεσβύτερο Δαμασκηνό Παλαπουγιούκ τοῦ Γεωργίου, πτυχίο βυζαντινῆς μουσικῆς μέ βαθμό ἄριστα.
- Πλόχωρο Ἐμμανουήλ τοῦ Θεοτόκη, πτυχίο βυζαντινῆς μουσικῆς μέ βαθμό ἄριστα.
- Χατζηλάρη Ἀναστάσιο τοῦ Ἐλευθερίου, πτυχίο βυζαντινῆς μουσικῆς μέ βαθμό ἄριστα.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ

Καθημερινός ἀγώνας γιά τήν δωρεάν διανομή σισιτίων σέ ἀπορες οἰκογένειες

«ΤΟΥ ΠΤΥΧΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΑΖΙΩΘΕΝΤΕΣ...» *

Γεώργιος Δαγκλής, Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Εάναν έμπύρετο αλλά και έγωκεντρικό κόσμο, οί νέοι πτυχιούχοι του τμήματος Θεολογίας όμολόγησαν, διά στόματος του πρώτου άποφοίτου Μιχαήλ-Νικήτα Μακαρούνα, νά καταστήσουν τούς έαυτούς τους χρήσιμους για όλους τούς άνθρωπους, αλλά και νά συντελέσουν για τή διατήρηση τής ειρήνης και νά άγωνίζονται στό έξής για τήν άλήθεια και τό δίκαιο. Άξίες πράγματι άνεκτίμητες και δυσέυρετες, όμως όποιος θέλει μπορεί και νά τις βρει αλλά και νά τις κάνει τρόπο ζωής του. Τέτοιες διαχρονικές, δηλαδή εύαγγελικές άξίες, παράγει ή έπιστήμη τής Θεολογίας και ειδικότερα τό τμήμα Θεολογίας του ΑΠΘ, φοιτητές του όποίου έχουμε τήν εύλογία νά είμαστε κι έμείς. Τά πρόσωπα όλων των πτυχιούχων αλλά και των οικογενειών τους, έλαμπαν από εύχαριστιακή χαρά.

Τά πάντα είναι Θεολογία λοιπόν, και του πτυχίου αυτής αξιώθηκαν, τή Δευτέρα 11 Ίουλίου στην αίθουσα τελετών του ΑΠΘ, οί νέοι άπόφοιτοι του τμήματος Θεολογίας του Α.Π.Θ. Τήν τελετή τής όρκωμοσίας άνοιξε ή Άναπληρώτρια Πρύτανης κ. Άριάδνη Στογιαννίδου, ή όποία χαιρέτησε τούς νέους πτυχιούχους. Στη συνέχεια τό λόγο έλαβε ό κοσμήτορας τής Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ, κ. Μιλτιάδης Κωνσταντίνου, ό όποιος αναφέρθηκε στό ρόλο του θεολόγου σήμερα και στις προκλήσεις που καλείται νά άπαντήσει. Ήπειτα, ό Πρόεδρος του τμήματος Θεολογίας

Ό πρώτος άπόφοιτος του τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ, και έκ Καλύμνου καταγόμενος, Μιχαήλ-Νικήτας Μακαρούνας, κατά τή διάρκεια τής άνάγνωσης του όρκου.

κ. Παναγιώτης Σκαλτσής, στή μεστή θεολογικών νοημάτων όμιλία του, αναφέρθηκε μεταξύ άλλων, στό πώς μπορεί σήμερα ή θεολογία νά μιλήσει στό σύγχρονο άνθρωπο και στόν τρόπο μέ τόν όποίο θά γίνει «Θεολογία Σαρκούμενη». Ή συνέχεια άνήκε πλέον στους νέους θεολόγους και συγκεκριμένα στόν άριστούχο άπόφοιτο Νικόλαο Άμανατίδη, ό όποιος έκανε ένα όδοιπορικό στά τέσσερα χρόνια των σπουδών και παρομοίωσε τή ζωή του ανθρώπου ως «προσκυνηματική πορεία για δικαιοσύνη και ειρήνη». Στη συνέχεια οί πτυχιούχοι έδωσαν τή διαβεβαίωση τήν όποία ανέγνωσε ό άριστούχος τελειόφοιτος κ. Κωνσταντίνος Άλαγκιοζίδης και τή διαβεβαίωση μέ όρκο τήν όποία ανέγνωσε ό πρώτος τελειόφοιτος τής Σχολής, κ. Μιχάλης- Νικήτας Μακαρούνας.

Οί εύχές του περιοδικού μας: Βαθιά συγκινημένοι όλοι μας, εύχόμαστε στους νέους Θεολόγους νά φανούν άξιοι του λειτουργήματός τους, από όπουδήποτε κι άν τό άσκούν. Αισθανόμαστε δέ περήφανοι που οί σελίδες του περιοδικού μας κοσμούνται από τήν γραφίδα των νέων αυτών Θεολόγων. Συγχαρητήρια! 🙏

Οί καθηγητές, μέ τούς νέους πτυχιούχους.

* Άρθρο τό όποίο δημοσιεύθηκε στην έγκριτη έφημ. «Όρθόδοξη Άλήθεια» στις 20-7-2016, άρ. φύλ. 50.

«ΙCΙΔΩPPEIO» ΕΚΚΛΗCΙΑCΤΙΚΟ ΓΗPΟΚΟΜΕΙΟ ΛΕPΟΥ

Λειτουργεί από τό 1960. Φιλοξενεί περί τούς 25 γέροντες. Διοικείται υπό πενταμελοῦς Διοικητικού Συμβουλίου υπό τήν προεδρίαν του Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Παΐσιου. Μέλη: π. Νικόδημος Φωκάς αντιπρόεδρος, κ. Έμμ. Ζαΐρης συντ/χος ιατρός, κ. Καλλιόπη Γκαργκιούλου, κα. Μαρία Πουλιέζου, Διευθυντής: άρχιμ. Στέφανος Κατές.

Τηλ. 22470- 22860, 22470-25350

Λογαριασμός Ε.Τ.Ε.: 403/540046-53,
IBAN: GR11-0110-4030-0000-4035-
4004-653

Κωδικός SWIFT ΤΡΑΠΕΖΑΣ-BIC:
ETHNGRAA

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟ - ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ

Μέ τήν βοήθεια του Θεοῦ, τήν έπιστασία του Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Παΐσιου και τήν συγκινητική και άξια έπαίνων προσφορά των έθελοντριών γυναικών και των δωρητών, συνεχίζεται για έβδομη συνεχή χρονιά τό έργο τής Τραπεζής Αγάπης τής Ι. Μητροπόλεως, μέσα από τό όποιο σιτίζονται καθημερινά περισσότεροι από 170 άδελφοί μας που έχουν ανάγκη. Έπίσης, για τίς άμεσες ανάγκες των ένδεών άδελφών μας λειτουργεί Φιλόπτωχο Ταμείο, Έκκλησιαστικό Παντοπωλείο, Ίματιοθήκη, Φαρμακείο, Τράπεζα φαγητού, κ.λπ.

**Λογαριασμός Τραπεζής
Αγάπης:**

779/002101-089440

Θερμή παράκληση: Νά ενημερώνεται ή Ι. Μητρόπολη για τήν τυχόν κατάθεση στον λογαριασμό, για τήν έκδοση σχετικής απόδειξης.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Συνδρομές για τό περιοδικό μας μπορείτε να αποστέλλετε στη διεύθυνση:
Ύερά Μητρόπολις Λέρου - Άλιντα - Λέρος 85400
(Ύπόψιν Γραμματέως κ. Γεωργίου Χρυσούλη με τήν σημείωση «συνδρομή ΟΛΚΑΣ»)

Έτήσια συνδρομή: **15 εῦρώ**

Άρ. λογ. Alpha Bank: **643-002101-028910 /**
IBAN: **GR4101406430643002101028910**

ΟΛΚΑΣ

Περιοδικόν Ύεράς Μητροπόλεως Λέρου, Καλύμνου και Άστυπαλαίας

Ύδιοκτήτης: Ι.Μ.Λ.Κ.Α., 85400 Λέρος

Έκδότης: Ό Σεβ. Μητροπολίτης ΛΚΑ κ. Παΐσιος

Έπιμέλεια ὄλης: πρωτ. Παντελεήμων Κροῦσκος και Γεώργιος Ι. Χρυσούλης,
Γραμματεῦς Ι. Μητροπόλεως, καθώς και όμάς ιερέων και λαϊκών

Ύτοσελίδα: www.im-leka-gr.

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnoy>

Έκδοτική Παραγωγή: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ ΑΒΕΕ, τηλ. 210-9217.513

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Έν Λέρω: Τ.Κ. 85400, τηλέφωνο: 2247023211, Fax: 2247022339. E-mail: mitropolerou@yahoo.gr

Έν Καλύμνω: Τ.Κ. 85200, τηλέφωνο: 2243023000/1, 2243022700. Fax: 22430 22700.

E-mail: imkalymnoy2011@yahoo.gr

Έν Άστυπαλαία: Τ.Κ. 85900, τηλέφωνο: 2243061875, Fax: 2243061875.